Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII Seria II-a Nr. 2163 | 4 pagini — 20 bani | Sîmbătă 14 aprilie 1956

Acum, cînd a venit primăvara...

Există în viața noastră fenomene ce s-au înrădăcinat adînc, fenomene care însă cu puțini ani în urmă ar fi fost de neconceput. Călătoriți cu gîndul în trecut. Oare salariaților lui Malaxa sau Auschnitt, ai lui Mociornița sau ai baronului Neuman le-ar fi putut trece prin gînd ca într-una din după amieze, după orele de lucru, să se adune pentru a înfrumuseța uzina, pentru a strînge fier vechi sau pentru a amenaja spații verzi? Cei ce-și vindeau forța de muncă pe un codru de pîine amară nu erau preocupați de dorința de a face frumoasă fabrica lui Malaxa, pentru că fără flori sau cu ele, ei tot robi ai patronului rămîneau. Cuvintele „robia patronului" au fost și sînt des folosite fără ca aceasta însă să le banalizeze conținutul. Oamenii au memorie bună și știu să aprecieze faptele, să scoată în relief contrastele.

Iți pot veni asemenea gînduri cînd pe masa de lucru s-au adunat mai multe vești, sosite din diferite colțuri ale patriei. O știre laconică: tinerii din raionul Gura Humorului au strîns peste 5.800 kg fier vechi. Alta: terenul sportiv din Suceava a devenit un veritabil șantier. Sute de tineri de la P.T.T.R., întreprinderea „Producția", I.C.A.R., din școli etc., au muncit la amenajarea acestui teren care acum își așteaptă oaspeții.

Un tovarăș plecat pe teren s-a întors în redacție cu o veste: tinerii din secția strungărie-vagoane a complexului C.F.R. „Grivița Roșie" au organizat o după amiază de muncă voluntară. In acest fel au reușit să curețe hala secției și strungurile și să adune 4000 kg de fier vechi. Nu știm exact valoarea acestor 4000 kg. de fier vechi, dar nu acesta este singurul lucru important. Important este și faptul că tinerii consideră drept o îndatorire a lor participarea la acțiuni de muncă voluntară. Nimeni nu-i obligă s-o facă. Ca stimulent au conștiința că această muncă are o deosebită însemnătate practică imediată, cu ajutorul ei pot fi rezolvate unele lucrări de o mare însemnătate.

Noile realități au creat cadrul prielnic nașterii acestui fenomen minunat care este munca voluntară în folosul obștesc. Prin munca voluntară s-au înfăptuit lucrări importante de interes național: conducta Agnita-Botorca, linia ferată Bumbești-Livezeni, recent linia Tg. Jiu-Tismana. Pe șantierul hidrocentralei de la Bicaz sute de tineri brigadieri muncesc cu abnegație. Dar afară de acestea au existat mii și mii de șantiere locale pe care s-a muncit voluntar. Uneori, chiar la colțul străzii pe care locuiești se adună cetățeni duminica dimineață, cu sape și tîrnăcoape, cu lopeți și roabe: se amenajează un parc.

A venit primăvara. Vestmîntul de zăpadă ce a acoperit orașele și satele a dispărut. Găteala de primăvară nu-i însă tocmai lesnicioasă. Trebuie depusă multă muncă și tineretul este chemat să-și aducă partea sa de contribuție. In timpul campaniei electorale recente, la întîlnirile cu candidații, au luat cuvîntul mulți tineri. Și-au luat angajamente. Unii au promis că vor munci la înfrumusețarea orașelor și satelor. Alții au promis că vor ajuta pe deputații sfaturilor populare în acțiunile pe care ei le vor întreprinde în scopul unei mai bune gospodăriri a cartierelor. Angajamentele au fost lăudabile și totdeauna cei prezenți le-au aplaudat. A sosit însă vremea ca aceste angajamente să se realizeze în practică.

Sfatul popular al Capitalei organizează întrecerea pentru „cea mai frumoasă stradă". In întreaga țară, lunile aprilie-mai sînt socotite luni ale construcțiilor și amenajărilor de baze sportive.

Este suficient să privești în jur ca să-ți dai seama cît de necesară este contribuția tineretului la o seamă de acțiuni gospodărești. Spiritul de inițiativă și îndrăzneala tineretului, înflăcărarea sa, pot scoate din lîncezeală pe unii din birocrații ce-și mai află cuib prin organele locale ale puterii de stat. Sub conducerea organizațiilor de partid, organizațiile U.T.M. trebuie să contribuie activ la inițierea unor șantiere locale de muncă voluntară. Drumuri și șosele, pietruiri de străzi, diguri și multe altele pot fi făcute prin muncă voluntară. Experiența anilor trecuți a dovedit din plin aceasta. De asemenea trebuie intensificate acțiunile de strîngere a fierului vechi, de amenajare a grădinițelor și spațiilor verzi în interiorul uzinelor, a cluburilor, a colțurilor roșii și a terenurilor sportive. Prin muncă voluntară se poate lărgi baza materială necesară unei bune folosiri a timpului liber al tineretului.

Nu-i necesară o înșiruire amănunțită a direcțiilor în spre care poate fi îndreptată munca voluntară a tineretului. Acestea se cunosc. Se mai cunoaște și faptul că tineretul este dornic să contribuie la înfrumusețarea orașelor și satelor. Dar se impun o seamă de măsuri. Organizațiile U.T.M. trebuie să fie în fruntea tineretului, să mobilizeze pe utemiști și pe tineri la acțiunile de muncă voluntară, să popularizeze succesele obținute atît pe plan local cît și pe șantierele naționale. In privința aceasta inițiativa trebuie prețuită așa cum se cuvine. Să stimulăm dorința de muncă voluntară a tineretului! Să dobîndim mîndria că brațele noastre tinerești au contribuit la înfrumusețarea orașelor și satelor, la înflorirea patriei!

„Scînteia tineretului"

Printre magazinele noi deschise în orașul Constanța este și magazinul de artă populară. Acest magazin este vizitat zilnic de zeci de oameni printre care și mulți străini. Ei au posibilitatea să cumpere din acest magazin costume naționale din cele mai diferite regiuni ale țării.

Expoziția bienală de la Veneția

Intre 16 iunie și 21 octombrie va avea loc la Veneția cea de a 28-a Expoziție bienală internațională de artă plastică, la care va participa și țara noastră. In legătură cu acest eveniment, sculptorul Ioan Irimescu, maestru emerit al artei, comisarul pavilionului R.P.R. la Bienala din Veneția, a relatat unui redactor al Agenției „Agerpres" următoarele:

Expozițiile bienale de la Veneția au început să fie organizate încă din anul 1895 și a devenit una din cele mai cunoscute manifestări internaționale de artă plastică, la care participă artiști din tot mai multe țări.

Țara noastră, care a participat pentru prima oară la Bienala din Veneția în anul 1907, va fi anul acesta prezentă pentru a 7-a oară la această expoziție internațională. Ca și alte state, Republica Populară Romînă are un pavilion permanent care permite expunerea și vizionarea în bune condiții a operelor trimise.

Potrivit sugestiilor comitetului de conducere a Bienalei în sensul participării unui număr restrîns de artiști însă cu lucrări care să permită deplina conturare a personalității fiecărui expozant, anul acesta plastica noastră va fi reprezentată la Bienală prin lucrările pictorilor Corneliu Baba și Alexandru Ciucurenco, sculptorilor Corneliu Medrea și Ioan Irimescu, graficienilor Jules Perahim și Ligia Macovei. Vor fi expuse aproape 100 de lucrări: compoziții, portrete, naturi moarte, peisaje, create în ultimii zece ani.

(Agerpres)

FOILETON

Meșterul Strică și Drege de Frică

Am avut cinstea să-l cunosc pe marele și faimosul constructor Meșterul Strică și Drege de Frică. Formidabilă persoană! O asemenea carieră strălucită ca a sa n-am mai cunoscut de mult — ea depășind într-o manieră categorică pînă și pe cea a legendarului meșter Manole, cel care întru păstrarea reputației și cinstei sale și-a sacrificat pînă și frumoasa și supusa sa soție. Pentru că, închipuiți-vă, dacă acum aproape un secol, pe vremea cînd diaconul Creangă l-a descoperit pe meleagurile moldovenești, meșterul Strică și Drege de Frică bătea ulițele prăfuite ale satelor cu o traistă murdară pe umeri în care ținea cîteva scule ruginite și cu care bătea fierul anapoda o zi întreagă pînă ieșea din el doar un biet sfîrîiac, acum a ajuns să ia în antrepriză șantiere întregi, să construiască blocuri impresionante, construcții dintre cele mai complicate. Meșterul Strică și-a cucerit numai datorită inegalabilei lui priceperi o faimă pe drept meritată.

Trecînd nu de mult prin localitatea Pădurea Neagră din regiunea Oradea mînat de treburile profesiunii, am avut, după cum am spus la început, cinstea să-l cunosc pe Meșterul Strică. In clipele acelea meșterul muncea. Ce muncea? Construia și el un bloc pentru muncitorii fabricii de sticlă de aici.

— Ce faci aici, meștere? l-am întrebat după ce l-am cinstit cu cuvenitul salut, așa ca să mă aflu și eu în vorbă.

— Aveam de gînd să fac și eu o casă — mi-a răspuns el bicisnic, aruncîndu-și a lehamite cușma pe căpriorul unei schele. Dar ce-a ieșit...

— Cum ce-a ieșit? îl întreb curios să aflu pentru ce-i atît de dezamăgit.

Meșterul zîmbi trist, apoi spuse șugubăț dar sincer:

— A ieșit un sfîrîiac...

Sînt sigur că meșterul n-a știut pînă în clipa cînd va fi citit aceste rînduri că persoana căruia îi făcuse acea destăinuire — adică eu — era unul dintre acei care se ocupă cu scrierea prin gazete. Altfel, desigur, n-ar fi făcut această imprudență care, pe cinstea mea, cred c-o să-l coste pierderea tuturor clienților săi.

Pentru că, după ce-am aflat acestea m-am dus și i-am cercetat „sfîrîiacul", apoi am răscolit o sumedenie de hîrtii care arată cele ce le veți citi în continuare.

Construcția acestui bloc a început în anul 1953 (deci acum aproape 4 ani) pe vremea cînd Meșterul Strică își exercita profesiunea în cadrul Trustului regional de construcții locale.

După un an și ceva de muncă încordată, asiduă, impetuoasă și titanică, Meșterul Strică a reușit să pună temeliile și să înalțe zidurile cam atît cît trebuia pentru a-i face o umbră suficientă și plăcută pentru clipele de odihnă. Apoi a adormit, desfășurînd un somn lung și frumos. A fost trezit însă brusc și brutal de către niște zidari care i-au scăpat pe față cîteva mistrii de mortar.

— Ia scoală meștere de-aici și i-ați tălpășița.

— De ce? i-a întrebat el nedumerit.

— Pentru că acum noi construim blocul ăsta. Trustul 153 Construcții Oradea. Tu prea mergeai ca melcul și dormeai ca un cîine puturos.

Auzind aceste cuvinte jenante și prea puțin măgulitoare pentru marele său renume, meșterul s-a pus pe

CONTINUARE în pag. III

Intîmpinăm 1 MAI

Imbrăcăminte de primăvară

IAȘI (de la corespondentul nostru).

Primăvara care anul acesta s-a lăsat mult așteptată și-a făcut însfîrșit apariția făcînd pe cetățeni să uite de lemne, fulare, căciuli. Mulți însă au început încă de acum o lună să-și pună la punct garderoba de primăvară.

Locuitorii orașului Bîrlad nu pot spune că nu au găsit cele necesare în magazinele din oraș care au fost aprovizionate din timp cu mărfuri de sezon.

O contribuție de seamă au adus la aceasta lucrătorii cooperativei meșteșugărești Imbrăcămintea din Bîrlad.

Pornind o temeinică întrecere socialistă pentru întîmpinarea zilei de 1 Mai cooperatorii de aici au trecut în primul rînd la executarea confecțiilor de primăvară. Numai în trimestrul I ei au reușit să dea cu 32 la sută mai multe produse printre care: costume bărbătești, canadiene, taioare de damă, balonzaide etc. Secția de confecții bărbătești nr. 3, condusă de tov. I. Iabulovici, din care fac parte și tinerii cooperatori Gheorghe Berlea și Dumitru Casapu, este astăzi fruntașă pe cooperativă depășindu-și planul cu 97 la sută.

Paralel cu preocuparea pentru creșterea productivității muncii la cooperativa Imbrăcămintea din orașul Bîrlad s-a dus în cinstea zilei de 1 Mai și o intensă muncă de calificare a cadrelor noi. Astfel tinerele Maria Scîntee, Aglaia Păduraru, Zoica Perju și altele dau confecții de bună calitate în cadrul secțiilor în care lucrează.

Beton la baraj

BACAU (de la corespondentul nostru). — Odată cu venirea zilelor primăvăratice munca constructorilor de la barajul hidrocentralei de la Bicaz cunoaște un nou avînt.

Obiectivul întrecerii ce se desfășoară este bine cunoscut de toți muncitorii șantierului. In cinstea zilei de 1 Mai constructorii de la baraj s-au angajat să toarne sute de metri cubi de beton în corpul barajului.

Inceperea turnării masive a betonului este considerată pe șantier ca un eveniment de seamă care va rămîne înscris în istoria construcției.

Primul beton se va turna în blocul nr. 4. Acestea sînt primele cantități de beton care se toarnă pentru zăgazul uriaș ce va stăpîni cu pieptul lui Bistrița cu apele ei repezi.

La blocul nr. 4 lucrează brigada condusă de muncitorul Constantin Antonoaia. Această brigadă a terminat de curînd stratul de pușcături și acum execută manual luarea ultimului strat în vederea curățirii blocului pentru turnare.

In prima decadă din luna aprilie, în întrecerea în cinstea lui 1 Mai, brigada a înscris o depășire de normă de 62 la sută, ocupînd primul loc.

Extracția manganului din bazinul Dornelor a luat o mare dezvoltare. In ultima vreme gradul de mecanizare s-a extins la circa 90 la sută din lucrările de minerit în subteran și la suprafață.

In clișeu: utemistul Mihai Micu din brigada condusă de Ilarion Sidoriuc de la mina Nepomuceni mînuind perforatorul pneumatic.

TINERII CONSTRUCTORI și-au dat examenul de maturitate

HUNEDOARA (de la corespondentul nostru).

Era la începutul lunii martie. Furnalul nr. 1 al Combinatului siderurgic Hunedoara „îmbătrînise".

Ce era de făcut?

— Reparația capitală planificată să fie terminată în numai 38 de zile!

Un număr mare de lucrări cer din partea constructorilor o muncă bine organizată. Trebuie să fie mai întîi scoase din furnal cele cîteva sute de tone de minereu, pereții din cărămidă refractară, iar din creuzetul furnalului fonta solidificată trebuie spartă cu exploziv și evacuată.

Munca n-a fost ușoară. După un studiu amănunțit, inginerul Gheorghe Dumitrescu, mecanicul șef al combinatului, împreună cu tehnicienii Ștefan Sandu și C. Petre au întocmit planul acestor lucrări. Au urmat după aceea evacuarea și reconstruirea furnalului „îmbătrînit".

Constructorii, în proporție de 90 la sută tineri, au început munca. In cîteva zile ei au reușit să evacueze din furnal peste 600 de tone minereu și fontă solidificată — încărcătură surprinsă în momentul opririi agregatului. De la secțiile turnătorie mecanică și construcții metalice au început să sosească zilnic zeci de tone de piese metalice. Lucrările de reconstrucție a furnalului au înaintat rapid.

Mai întîi s-a înlăturat stindardul, apoi s-a montat conusul și noua construcție de la gîtul furnalului. La aceste lucrări echipele de tineri constructori, sub conducerea lăcătușilor montori Lucaci Eugen, Iuliu Benedec și Alexandru Benedec au dat dovadă de o înaltă pregătire profesională.

In interiorul furnalului și a cowperselor echipele de tineri zidari șamotori — conduse de tinerii Mihai Boloș, Ambruș Pop, Iosif Rîmbea, Nicolae Boloș — se întreceau pentru zidirea pereților de șamotă. In mai puțin de 20 de zile ei au terminat lucrările de zidărie.

5 aprilie. Furnalul nr. 1 a fost cu 7 zile mai de vreme complect reconstruit. Au mai rămas doar cîteva lucrări de finisaj. Topitorii au aprins focul.

Prin punerea în funcțiune a furnalului cu 7 zile înainte de termenul planificat furnaliștii hunedoreni vor cîștiga în întrecerea ce o desfășoară în cinstea zilei de 1 Mai mai multe sute de tone de fontă.

Tinerii constructori și-au trecut cu succes examenul de maturitate.

PRACTICA CU FOLOASE

Studenții de la Facultatea de horticultură din cadrul Institutului agronomic „Nicolae Bălcescu" din Capitală, aplică în practică cele învățate în serele experimentale ale institutului. Produsele serelor sînt vîndute întreprinderilor precum și cluburilor pentru aprovizionarea populației.

In fotografie: un aspect din aceste sere.

Foto: AL. GINJU

Din realizările muncitorilor de la „Grivița Roșie"

Angajamentele sporite pe care muncitorii de la Complexul C.F.R. „Grivița Roșie" și le-au luat în cinstea zilei de 1 Mai prind viață. Succese însemnate au obținut membrii brigăzii U.T.M. condusă de Vasile Țîru și brigada de femei condusă de Dumitra Sandu.

In atelierele de reparat locomotive, atenția și eforturile muncitorilor și tehnicienilor sînt concentrate îndeosebi asupra realizării principalului lor angajament: acela de a da în exploatare prima locomotivă cu cazanul în întregime sudat realizat după proiectul tînărului inginer Dumitru Crocu.

In cadrul angajamentelor luate în cinstea zilei de 1 Mai a mai fost executat prototipul unui vagonet basculant, partea mecanică a încă patru aparate electrice de ridicat vagoane, un transformator pentru încălzirea electrică a bandajelor de la roți, realizat pentru prima oară în cadrul complexului, precum și o pompă de înaltă presiune pentru cazanele uzinei termo-electrice.

Timpul prielnic este folosit din plin

CALARAȘI (de la corespondentul nostru).

De cum a început să se topească zăpada, Gheorghe Țintea, președintele gospodăriei colective din satul Tonea, raionul Călărași, se ducea zilnic la cîmp. Cerceta cu luare aminte pămîntul socotind cam peste cîte zile vor putea începe însămînțările.

Intr-una din zilele trecute, președintele s-a întors de la cîmp vesel de parcă descoperise o comoară. Mulți colectiviști îl așteptau la gospodărie. Președintele le-a comunicat celor adunați marea veste: „Mîine începem însămînțările".

A doua zi dimineața, pe tarlaua colectivei a început însămînțarea culturilor din prima urgență. In mai puțin de trei zile au fost însămînțate 36 hectare cu mazăre, orz și floarea-soarelui.

Insămînțările din prima urgență au fost terminate. Colectiviștii au început să facă întreținerea culturilor de toamnă. Cele 105 hectare de grîu au fost în întregime grăpate. De cînd a început campania agricolă de primăvară, pe colectiviști îi poți găsi numai la cîmp.

De cînd au început însămînțările cei mai harnici, care n-au lipsit nici o oră măcar de la lucru sînt: comunistul Nicolae A. Stan și utemistul Petre Nica.

Tractoare defecte și oameni somnoroși

SALONTA (De la trimisul nostru). —

Dacă vreun pictor ar vrea să zugrăvească pe o pînză un tablou cu titlul: „Odihnă de primăvară", tabloul ar arăta cam așa: fondul — cîmpie întinsă, cer senin. Cîteva tractoare lucrează. De-abia li se zăresc siluetele. In planul doi stînga, se zărește o parte din magaziile colectivei. In primul plan Vasile Cărbunaru, unul dintre tractoriștii brigăzii a 8-a de la S.M.T. Cefa, dormind. In dreapta tractorul, schilod de o roată din față. Motivul: i s-au spart rulmenții.

Explicația la tablou ar putea să fie cam așa: „De două zile zac și tractorul și tractoristul, iar conducerea S.M.T.-ului Cefa știe dar nu face nimic."

Din mărturisirile tractoristului poți afla că nu-i singurul care are asemenea „ghinioane". Tot două zile a mai stat și un alt tractor K.D.P., căruia i s-a defectat cutia de viteze.

N-au trecut decît 15 zile de la începutul campaniei de primăvară și două tractoare au fost scoase pentru cîteva zile din funcțiune. Se pare că există o boală veche a stațiunii de a ieși în campanie cu tractoarele defecte. De acest lucru se plîng și membrii gospodăriei colective „Drapelul Roșu" din Salonta. Mai în fiecare primăvară au necazuri în ceea ce privește executarea lucrărilor agricole contractate cu S.M.T.-ul.

Facem cunoștință cu alt caz: Traian Iosif pontator alimentator la brigada 11-a care lucrează și el tot la aceeași gospodărie. Pe Traian Iosif l-am găsit tot dormind, dar ceva mai comod, într-o cameră. De-abia luase masa de prînz și tînărul se gîndise: „n-ar fi rău să mă odihnesc puțin, prinde bine". In acest timp, tractoriștii brigăzii a 11-a lucrează. Dar cum? Cu 5 tractoare au executat în 15 zile un volum de lucrări numai de 80 de hantri, ceea ce înseamnă doar 50 la sută față de plan.

Timpul e bun. Terenul permite lucrări cu tractorul dar în brigada a 11-a precum și în brigada a 8-a domnește lîncezeala și nepăsare.

Așa stînd lucrurile, s-au pierdut zeci de ore productive și s-au consumat 600 litri motorină peste plan. S.M.T. Cefa trebuie să lepede de îndată o asemenea productivitate, un asemenea ritm de muncă. Altfel campania de primăvară o să-i aducă doar necazuri și rușine.

In legătură cu...

Vești din Spania

Ați reținut? Acum două luni au sosit vești din Spania: o manifestație viguroasă, de stradă, a studenților din Madrid, împotriva lui Franco. Inchiderea fără termen a universității din Madrid. Demiterea cîtorva membri ai corpului profesoral. Au sosit precipitat, — și apoi s-a lăsat tăcerea... Acum iar bat telegrafele — greve, greve, greve — apoi din nou cîtva timp va fi „liniște"... O veste din Spania are totdeauna un aer straniu; sînt vești parcă de pe alt tărîm, din altă lume. Din Paris, din Londra, știu eu, din Montevideo, din noul orășel „Mirnîi" de la Polul Sud, știrile vin mult mai des și-s mult mai variate. Matematic, știrile din Madrid — rare și scurte — sînt dureroase, chinuite, plînse. Matematic, o știre din Madrid este o veste dintr-o închisoare. N-are rost să fim originali, să găsim cu orice preț altă imagine pentru Spania. Cînd spun Spania văd imediat o închisoare; un oraș spaniol — o celulă, o carceră. Un ziarist francez, Jean Montiel, arăta nu de mult că în Spania viața e... viață, oamenii mănîncă, beau, dorm, sînt departe de a fi abstinenți, trăiesc cum pot, nu citesc ziarele, nu cunosc numele miniștrilor, nu-l ascultă pe Franco... Il cred pe Montiel, dar pentru cel care nu știe decît anul acela îngrozitor — 1936! — Spania nu poate însemna viață, în Spania nu poate fi soare, nu poate fi lună. Spania e pe alt tărîm, în afara sistemului nostru solar. „Spania-închisoare" e imaginea întipărită nu numai pe ceara conștiinței mele de Ehrenburg, de Bloch, de Hemmingway, de Bogza. La imaginea asta nu se poate încă renunța; oamenii aceștia nu și-au mințit semenii! Au fost acolo, au văzut, au stat pînă în ultima clipă, pînă în clipa ferecării în lanțuri a poporului acela excepțional. Eram în clasele primare cînd s-a desăvîrșit acea monstruoasă victorie a lui Hitler, Mussolini și Franco. Citeam binișor ziarele, mergeam la cinematograf să-i văd pe Stan și Bran, abia se fixau primele noțiuni: regula de trei simplă, luptele lui Ștefan cu turcii... Printre acele dintîi noțiuni, a fost asta: în Spania sînt uciși oameni! Așa cum știam că Ștefan a murit la 1504 și a fost îngropat la mînăstirea Putna, cu aceeași precizie știam că în Spania sînt uciși oameni...

Orice om care a luptat în Spania, orice om care a tras împotriva franchiștilor — îmi impune un respect copleșitor. Am cunoscut tovarăși închiși ani de zile în închisori îngrozitoare, am dat mîna cu prietenii care au fost la Auschwitz și Buchenwald, am pus mîna pe oamenii torturați de naziști de pe frontul anti-hitlerist. Chiar perfect sănătoși, cei care au luptat în Spania împotriva lui Franco nu-s cu nimic mai prejos în admirația mea. Mai mult: dacă readucem în memorie imaginile războiului din Spania, — acum, după ce ai văzut „Copiii din Hiroșima", după ce-ai auzit de forța noilor arme de distrugere, după ce-ai trecut prin cataclismul ultimului război mondial, toate cele petrecute cu 20 de ani în urmă pe pămîntul iberic îți se par jocuri de copii... Pagina în care Bogza se cutremură de bombardamentul la care a fost supus Bilbao — timp de 20 de minute 60 de avioane fasciste aruncă asupra orașului încărcătura lor — pagina aceea îți se poate părea perimată: ce mai înseamnă azi 60 de avioane bombardînd 20 de minute un oraș? Tragic, pentru omul care a stat în adăpost ore întregi sub bombele a sute de avioane, pentru cel care a văzut coșurile fumegînde ale camerelor de gazare, pentru cel care a auzit numai de 6 august 1945 ora 8.23, tragic, repet, ceea ce descrie Bogza nu înseamnă mai mult decît dacă te-ai înțepa cu un chibrit! Și totuși, și azi, și mîine, și poimîine, pînă Spania va fi liberă — pagina aceea e de neuitat. Pentru că tragedia Spaniei copleșește și revoltă azi nu prin proporțiile suferinței, ci prin intensitate. In ultimele decenii ale vieții omenirii, niciodată, nicăieri libertatea unui popor n-a fost mai violent spulberată; niciodată, nicăieri, n-a fost mai brutal și mai sălbatec pus pe gura unui popor călușul tiraniei; mîinile călăului n-au strîns niciodată mai bestial și mai feroce gîtul viguros al unui om... Telegraful a bătut cîteva vești din Spania — greve, greve, greve — și acum tace. Tăcere? Liniște în Spania? Nu, nimeni dintre noi nu are încredere în liniștea asta. Am auzit-o pe Dolores Ibarruri la Congresul partidului nostru și sînt și mai încredințat: liniștea din Spania e liniștea închisorii ziua, noaptea deținuții continuînd tenace supraomenesc de tenace, să taie cu pile, cu fierăstraie, cu cuțite drugii celulelor. Orice știre din Spania vestește asta, printre lacrimi, printre gemete. Rar, laconic — la fel de emoționant ca marile canonade...

RADU COSAȘU

LITERATURĂ-ARTĂ

NICOLAE LABIȘ

OMUL COMUN*)

(Lupta cu inerția)

I. Dilema

1. O viziune a omului comun

„Imi privesc fotografiile vechi...
„Cei cu voi, băiețași? Pentru ce purtați numele meu?"

G. CALINESCU

Aevea nu și nici cu-nchipuirea
Eu munții nu-i mai simt cum îi simțeam
In vremea unor basme petrecute
Cînd se făcea că un copil eram,
Cînd mă-nsoțeam cu păsări și cu ciute,
Cînd mă-nstelam cu flori, cînd nu uram.

Văd o-nserare plină de lumină
Plutind pe bucla unui brîu de brad,
In mijloc e poiana-n lună mată
Și-ntr-însa cineva a desenat
Copilul pur pe care altădată
Așa precum pe mine l-a chemat.

Tabloul se apropie și crește,
Il am în față ca un ochi deschis.
Copilul mișcă buzele și-ngaimă:
„Ești rău, străine — te-am văzut și-n vis"...
Și buzele îi tremură de spaimă —
„Ești rău, străine, pleacă" — mi-a mai zis.

„Ce vrei copile? Nu mă poți cunoaște!
„De ce-mi privești în suflet ca-ntr-un sac?
„Vezi bine, nu sînt jucării într-însul,
„De-aceea-ți pare sarbăd și posac."
Dar am simțit că mă îneacă plînsul
Și-nnăbușit a trebuit să tac.

„Ești rău, străine. Lămurit eu nu știu,
„Dar te-am văzut și-n vis și se făcea
„Cum cineva pe oameni îi lovește —
„Slugarnic tu rînjeai în dreapta sa.
„El mi-a strigat: — Și tu, la fel vei crește!
„Eu cînd voi crește nu voi fi așa".

Pe frunte îmi țîșni sudoare rece —
„Ascultă, deșănțat judecător,
„Găsește-ți altă victimă și spune-i
„Acest vis sadic și amăgitor!
„Ai merita să fii legat în funii,
„Să nu mai tulburi traiul tuturor."

Dar deodată-n juru-mi mii de voci
S-au auzit strigînd cu larmă multă:
„Ascultă, tu, străinule de jos,
„Ascultă-l pe copil! Ascultă-ascultă!"
Oh, surd strigau și trist și dureros —
„Ascultă-l pe copil! Ascultă-ascultă!"

. . . .

De-atunci nicicînd eu nu l-am mai văzut
Dar parcă mă-nfioară — o presimțire
Și-mi tot repet blestemul ce-a rostit
Cu voce tremurată și subțire,
Prin codrii mari îl caut răvășit
Și-n vise îl mai caut, în neștire.

Dar pentru mine azi străini îs codrii,
Sînt numai arbori, pietre, flori și hău,
Iar visele -ncărcate de coșmaruri
Nu-mi mai aduc curatul chip al său..
Pe suflet tot arunc cernite zaruri —
„De ce mi-ai spus, copile, că sînt rău?"

2. Omul comun se justifică

Și pentru ce mi-ai spus că-s rău, copile?
O gîză-n viață n-am strivit măcar.
Cînd merg pe pajiști, tălpile-mi umile
Trec printre flori cu teamă, lin și rar.

Născut pe marea enervată a vieții
Eu mi-am găsit un port și-am ancorat.
Mă tem de valuri. Indrăgesc pereții,
Biroul, masa, țărmul drept, uscat..

Nu cer nimic. Nu vreau s-ajung departe,
Vreau să trăiesc, să dorm și să lucrez.
Am învățat un crez. Pînă la moarte
Voi repeta mereu același crez.

Inaltul crez de Marx rostit slujindu-l,
Cuminte, cu măsură îl slujesc.
Insă nicicînd n-o să mă bată gîndul
Să-l neg, nici să-l înșel, nici să-l hulesc.

Știu, crezul ăsta cere îndrăzneală,
Să lupți și inerția s-o supui,
Eu fac ce pot, cu grijă și sfială —
Mai sînt pe lume îndrăzneți destui.

Văd, încă-s și ticăloșii destule —
Viața asta nu-i cucernic dom.
Se-mbuibă mulți cu ghiare nesătule
Și își îneacă dragostea de om.

Nu sînt eu cel chemat s-aducă bine,
Știu doar atîta — să slujesc cinstit.
Rînjesc slugarnic, da, căci nu-mi convine
Să fiu în locul altuia lovit.

Nu-mi spuneți de dureri. Sînt necesare —
Eu nu știu nașteri fără de dureri
Și iată, astăzi poți privi sub soare
Cu mult mai multe bucurii ca ieri.

Cu ce le-ajut să crească mai grăbite?
De ce n-aș spune-o? Cu cît pot, — puțin...
Scriu unele rapoarte întocmite
Pe baza unor cifre care-mi vin.

Nu sînt părtaș la nici o fărdelege,
Sînt numai — asta fie — om inert.
Nu pot schimba nimic. Eu pot alege:
Să tac ori să mă sbucium în deșert.

Puterea decantării sociale
O să stîrpească răul tot, cîndva...
Dacă-o zorim în șanțuri ne prăvale...
Mai bine zic să o lăsăm așa.

Mi-i milă totuși cînd văd nedreptăți,
Ori lacrimi încă, ori priviri umile...
Nu pot să surp cetăți, să-nnalț cetăți...
Deci, pentru ce mi-ai spus că-s rău, copile?

5. Omul comun ia o hotărîre

Eu viața mi-am închis-o sub lăcate
Și-atîtea zile s-au stătut în van,
Din multe cugetări adevărate
Mi-am înjghebat un jalnic paravan.

Mi-am înjghebat justificări senine
Cînd părăsisem drumul durei munci.
Dar dacă-ar roade suferința-n mine
Tot necesară-aș crede-o și atunci?

De m-ar izbi puterile inerte
Ce stînjenesc înaltul țării zbor
Eu m-aș păstra și-atunci în trîndăvia
Acestui trai anost și-adormitor?

Se cere să lovesc în cei pe care
Eu i-am slujit simțind că putrezesc.
Va fi nevoie, știu, fără cruțare,
Fără regret, și-n mine să lovesc.

Ideile-mi rămase, triste cete
Am să le-ntrem cu asprul vieții vin,
La oameni, părăsiții mei prieteni,
Sfios dar hotărît am să revin.

. . . .

Văd o-nserare plină de lumină
Plutind pe bucla unui brîu de brad
In mijloc e poiana-n lună mată
Și-ntr-însa cineva a desenat
Copilul pur pe care altădată
Așa precum pe mine l-a chemat.

Eu simt o bucurie dureroasă,
Simt ochii lui țintiți asupra mea
Și tîmplele îmi bat înfierbintate,
Sînt stînjenit dar parcă aș zbura...
— Copile, ai avut atunci dreptate,
Dar pentru ce mă mai privești așa?

II. Regenerarea

1. Omul comun pleacă din birou

Bună dimineața, munților. Dormisem
Un somn greu dar iată, iar vă pot privi,
Bună dimineața, codrilor de tisă,
Bună dimineața, proaspeți zori de zi.

Bună dimineața, oameni. Somn de moarte
Mă zvîrlise între trîndavi și învinși.
Bună dimineața sate de departe,
Bună dimineața zori de zi aprinși.

Drumuri nesfîrșite, bună dimineața.
In coșmaru-mi groaznic v-am visat ades..
Am să-mi spăl în rouă palmele și fața
Și-am să sorb mireasma florilor de șes.

Șovăelnici pașii-mi caută-n țărînă
Urmele pe care mai demult am fost.
Urme noi strivîră urma cea bătrînă
Și să o mai caut n-are nici un rost.

Temelii durate trudnic înainte,
Sînt acoperite de clădiri întregi.
Viața-n cascadarea-i largă și fierbinte
Zămislește zilnic înnoite legi.

Bună dimineața păsări bete-n soare —
Mi-ați strigat odată să mă-ntrec cu voi.
Mă primiți voi după-atîta vreme oare?
Ori vă veți retrage-ndemnul înapoi?

Sufletu-mi se umflă-n vînt ca o aripă,
Clipele prin arbori freamătă a zbor.
Fierb în cîmpuri seve, păsările țipă...
Amintirea, numai, tace mustrător.

2. Cinstea

Pe cîmpuri, prin păduri, din sat în sat,
Cu ploile și soarele de mînă,
Am mers, am însetat, m-am închinat
La șipot, la izvor și la fîntînă...
Cu bucurii, cu chinuri mă-ntîlneam
Și-ades cu nepăsarea, rea, ursuză...
Abstractu-mi crez eu mi-l reînviam
Și mi-l luam acum de călăuză.

Pornisem drumul de la început —
Noi căutări iscau sub tîmplă larmă
Dar crezul meu, pe suflet desfăcut
Slujea de mîngîiere și de armă.
Greșeam și remușcarea mă rodea
Și inima mi-o zbuciuma, fierbinte,
Dar preferam furtuna asta grea
Onestei liniști de mai înainte.

Lovesc ce-i rău. Că n-am lovit la timp.
Și azi într-însul sufletu-mi mai geme,
Ori că-ntr-al înnoirii anotimp
N-am început culesul mai devreme.
Adesea în sforțări mă-nnec ca-n fum —
Sînt ziduri care-ndelungat rezistă
Și ne despart, puternice și azi,
De viitoarea zare comunistă.

Adesea mă-ndoiesc dar nu mă-ndoi,
Pierd o nădejde — îmi revine alta —
Las dalta cînd se cer arcușuri moi,
Prind dalta-n palme cînd se cere dalta.
Sorb vinul tare și întăritor
Chiar din înfrîngerea cea mai amară
Și îl prefer acelui laș sobor —
Cinstite somnuri de odinioară.

Nu, cinstea este-o vorbă fără rost
In lașitate dacă-i toropită
Și cinstea lașă-a unui trai anost,
Ea, cinstea mea, n-a fost atunci cinstită.
Cînd lupți și speri și (nu-i firesc?) greșești,
Cînd îți învingi în luptă îndoiala,
In fața conștiinței omenești
Atunci e mai cinstită chiar greșeala.

5. Omul comun a devenit altceva

Natură, al plăcerii altar și-al suferinții,
Mă-ncînți cînd frumusețea curată mă înveți
Și mă-ncîntați, țîșnite din arcurile minții,
Ideilor, în grindini de săgeți.

E poezie-n dura sforțare omenească —
Efortul unor brațe crispate pe oțel,
Efortul unui suflet luptînd să-și stăpînească
O patimă mai mare decît el.

Puterea generoasă o mișcă toate-acestea,
Cuprinde-ntrînsa duhul adîncilor schimbări,
Ca soarele deasupra zăpezii de pe creste,
Ca vîntu-n dunga valului pe mări.

Dar sarbede-ar fi toate și toate otrăvite,
S-ar destrăma-n nevroze, s-ar îneca în fard
De nu le-ar strînge-n rînduri simetric rînduite
Modernul comunismului stindard.

O rațiune trează ce prinde sensul lumii
Dacă-ți conduce fapta țintită spre progres,
Abia atunci ai dreptul să-ți rîzi de răi și mumii
Și-ți capătă și viața înțeles.

. . . .

III. Treapta superioară

2. Tabloul general

Pe fluviul fără de capăt și fără sfîrșit,
Pe fluviul timpului lunecă stoluri de nave,
Catarge-ndreptate spre est și spre vest și zenit
Ori, fără catarge, bolnavele lumii epave.
Iar apa aceasta-i vrăjită și-nchide în ea
Atîtea destine sub undele-i verzi de uitare,
Și-atîtea destine, pe unda-i brăzdează să stea
O urmă-n vecie nestinsă și scăpărătoare.

Și fluviul curge în curbe-ndoite spre-nnalturi
Cu apele-i palide-n tot mai grăbită năvală,
E-un clocot de valuri, e-un cor ce se sbuciumă-n salturi,
Aud zăngănind o fantastică luptă navală.
Epavele lumii își cheamă arcașii pe punți —
Fantome cu sîngele încă în vine —
Gem robii sub punți și cătușele-și zornăie, crunți,
Săgețile, țiuie-n zboruri haine,
Pe navele lumii au oamenii scut nepătruns
Steag roș se sbate,
Fantome cu sîngele încă în vine, pe-ascuns
Lovesc, pe la spate.
Dar navele lumii, pe val, neînvinse zburînd,
Tresaltă,
In fund de epave cătușele sar, răsunînd
Sub daltă,
Și fluviul curge în curbe spre steaua înaltă.

*

Pe fluviul timpului navele tinere lunecă
Cu faruri aprinse ce surpă-ntunericul orb
Și razele lor ascuțite nicicînd nu se-ntunecă
Și, simplu matroz, eu lumina aceasta o sorb.

4. Spre fericirea personală

Somnul meu laș e de-acum amintire urîtă
Care-n răstimpuri mă întărîtă...
Lumea sufletului mi-i asanată,
Cerbii printr-însa tropotă-n ceată.
Sună sub soare și lună mereu
Clopotul limpede-al cerului meu.

Cu brațele goale din zori pînă-n sară,
Se seceră-n sufletul meu ori se ară,
Se-nnalță gînduri, se sapă fîntînile,
Se șuieră doinele de primăvară —
Doinele mele — izvoarele-ngîne-le..

Și totuși, ceva mai lipsește. Flămînd
Inima încă-mi mai bate, cerînd,
Lipsește o floare, neînflorită,
Nici în somnu-mi adînc
Nici în munca-mi grăbită.

Mă deșteptasem și-atunci am pornit
Prin euritmia pădurii în goană,
Aerul munților m-a amețit,
M-au încîntat căprioarele negre-n poiană,
Și pestrițele, aripi tremurătoare,
Și susurul surd izvorît de sub bolți de frunzare...
Dar numele nu mi-am legat
De nici un copac cu frunzișul rotat,
N-am chemat nici o căprioară la mine
S-o sărut între coarnele fine,
Apoi, amîndoi, după vînt, în lumină
Să pornim dănțuind peste stîncile roșii, de fier...
Poate de-aceea-mi venea să țip fără pricină
Și mă oprea, rușinîndu-mă, codrul sever.

Mă deșteptasem și-atunci am pornit
Prin sate, în carul cu crîșnete frînte de roți.
Am stat la taifas cu țăranii și fetele tinere,
Lîngă ei mă-ntristam și mergeam la petreceri cu toți.
Intrebam — Voi, naivi filozofi, să-mi răspundeți,
Care e marele vieții-adevăr? Ce să fac?
Am trecut de la unul la altul precum în pădure
Eu treceam întrebînd despre farmec copac de copac —
Și-mi compuneam un răspuns întrebării
Culegînd de la toți, de la toate,
Precum în păduri din frunzarele nenumărate...

Mă deșteptasem și-atunci am pornit
Printre blocuri semețe cu-antene pe țeasta bombată,
Blocuri dansînd după muzica dură-a tramvaelor,
Muzică amețitoare și multiplicată,
Soră cu muzica sobră, de unghiuri și planuri,
Armonie-a metropolei, jerbă de fier și elanuri.
Dar nu m-am legat de nici un ungher,
De nici o fereastră aprinsă în seară stingher,
De la toate ferestrele-o rază am prins și am strîns,
Pentru mine. De aceea nici o fereastră
Nu s-a aprins, nu s-a stîns...

Veți spune că multe-am văzut dar nimic n-am păstrat,
Că nimic n-am ales din a lumii bogată recoltă,
Dar eu am văzut și păstra-voi ceva minunat,
O constelație roșie-aprinsă pe boltă,
Și sufletul meu încîntat numai ei îi ridică
Șoapta-mi de dragoste, pînă acum unică.

„Constelație ce sui
In azurul albăstrui
După legi ce azi le știu,
Sfredel luminos și viu,
Constelație ce sui,
Și planeta lumii mele
Limpezită de ploi grele
Zboară-n largile-ți inele..
Constelație ce sui,
Cad îmbătrînite stele
In adîncul timpului,
Intr-al morților pustiu...
Numai tu nu poți s-apui,
Sfredel luminos și viu,
Constelație ce sui".

Zboară-n seară șoapta clară,
Sufletu-mi freamătă ca o vioară,
Și totuși ceva mai lipsește. Flămînd,
Inima încă mai bate, cerînd,
Dar lumea sufletului mi-i asanată,
Cerbii printr-însa tropotă-n ceată,
Sună sub soare și lună, mereu,
Clopotul limpede-al cerului meu.

Poiana primei amintiri

Revăd din nou poiana primei amintiri —
Copilul care am fost eu spre mine vine,
Vorbește rar mușcîndu-și buzele subțiri...
— Imi placi. Dar eu am să devin mai bun ca tine..,

Și mă privește cu o candidă trufie,
In jur se leagănă-al pădurii verde cerc.
Mă simt pătruns de-o-nlăcrămată duioșie
— Copil prostuț, tu oare crezi că eu nu-ncerc?

---

*) *fragmente din poemul cu același titlu.*

„AFIȘ — CARTE — AMBALAJ"

Originala emblemă a Expoziției „Afiș-carte-ambalaj" îți dă oarecum imbold să te convingi personal de calitățile exponatelor cărora li se face o atît de simpatică și atrăgătoare reclamă. Aceeași emblemă îți sugerează chiar și prima idee despre conținutul expoziției: e vorba deci despre o artă cu mare putere de circulație, pe care o întîlnești la tot pasul.

A fost într-adevăr bună ideea strîngerii într-o expoziție a trei genuri ale graficii pe care — tocmai pentru că atît de des ne izbim de ele în viața de toate zilele — aproape nu le observăm. Trecem pe lîngă ele formîndu-ne impresii fugare (frumos sau urît), judecîndu-l adesea pe artistul decorator doar sub raportul calității produsului pe care-l împodobește sau recomandă. Această soartă nu o merită, trebuie s-o recunoaștem...

Ne pare rău că sumarele rînduri de față nu pot ispăși greșeala pomenindu-i pe toți artiștii expozanți din sala Dalles, admirîndu-le răbdarea, finețea cu care migălesc la fiecare timbru, vignetă sau frontispiciu de carte, la confecționarea unui original ambalaj pentru conserve, dulciuri sau băuturi, pentru a ne face viața mai frumoasă, pentru a reprezenta cu cinste mărfurile romînești peste hotare. Am remarcat simplitatea lui Lessen și talentul lui de colorist, poezia peisajului marin la D. Știubei, discreția și puterea de a sintetiza ale lui I. Rișleacov sau dramatismul unor imagini semnate de Nazarie..

Pentru că e un gen mai popular, masiv reprezentat în expoziție, capabil să aducă lucruri surprinzătoare în privința îndrăznelii în concepție, am zăbovit mai mult la afiș, desprinzînd cîteva din trăsăturile lui innoitoare. Am observat că se impune tot mai mult tendința spre o activă fantezie, mai multă inteligență și inventivitate; rînd pe rînd sînt părăsite vechile șabloane, de care cu greu era ferit înainte un afiș: chipuri de oameni surîzînd artificial și de o robustețe bună doar pentru reclama vitaminelor, sau ilustrarea naturalistă a unui text lung și plictisitor. Iată că acum pentru a recomandă discurile „Electrecord" I. Molnar face o spirituală analogie închipuindu-și o pasăre cu capul făcut dintr-un disc de mărime și înfățișare aproape naturale. Din cioc ies note ce se înșiră pe liniile unui portativ. In felul acesta ideea a fost original și viu subliniată. Interesant sintetizează Val. Munteanu subiectul piesei „Arcul de triumf" de A. Baranga. O pereche de brațe încătușate se ridică în formă de arc, strîngînd un trandafir roșu. Efectul este subliniat și de contrastul dintre nuanțele sobre de gri în care este lucrat afișul și roșul aprins al trandafirului simbolizînd steagul eliberatorilor noștri.

Efortul spre simplificarea formei în vederea unei maxime expresivități se vădește și în afișul închinat aniversării lui Heine, semnat de M. Ardeleanu. E de ajuns să vedem o călimară cu o pană a cărei umbră a luat formă de sabie, ca să ne amintim crezul vieții marelui poet german

In schimb I. Nicorescu face din afișul său pentru respectarea regulilor de circulație un întreg labirint de linii, arcuri și săgeți, al cărui sens e foarte greu de descifrat.

Afișiștii noștri vădesc mai mult gust în alegerea culorilor. O. Adler, de exemplu, în reclama pentru exportul de fulgi, a fost zgîrcit în colorit. Dar pasărea lui schițată cu alb pe fond negru, avînd în loc de corp o splendidă pană albă lucrată cu cea mai mare finețe, servește bine scopului urmărit.

In sfîrșit, alături de apariția unor reușite afișe pentru teatru și film semnate respectiv de C. Merlaub și Liberman, observăm mai frecvent existența umorului, a acelei note de voie bună bine venită într-un atît de popular gen de artă. I. Constantinescu desenează o isteață pisică neagră ce privește a mirare o cutie cu lapte praf. Textul grăiește: „...lapte scrie, dar nu curge". Sau Gh. Popescu concepe ingenios un afiș pentru Pronosport. Pe o tăbliță stă scris: „1×2=??". Iar mai jos o cifră impresionantă reprezentînd ciștigurile posibile aci.

Deși greu, plin de căutări și uneori de eșecuri, drumul pe care trebuie să meargă graficienii noștri credem că trebuie să fie totuși acela al îndrăznelii și fanteziei creatoare.

SUZANA VOINESCU

In curînd
pe ecranele Capitalei: „Pe răspunderea mea"

Scenariul: **Paul Călinescu și George Voinescu**; Regia: **Paul Călinescu.** Muzica: **Gherase Dendrino**, laureat al Premiului de Stat; Operator: **Wilfried Ott**, laureat al Premiului de Stat; Decoruri: **Giulio Tincu.** Interpreți: **Iurie Darie**, laureat al Premiului de Stat, **Ileana Iordache, Marcel Anghelescu**, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat, **Liliana Tomescu, Ion Talianu**, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Produse bune şi multe dau numai animalele bine întreţinute. Faptul acesta este cunoscut de mulţi din cei ce se ocupă cu creşterea animalelor.

Gospodăria agricolă de stat din Cisnădie are un sector zootehnic bine dezvoltat. Îngrijitorii fruntaşi Samoil Lutsch şi Gheorghe Hening sînt cunoscuţi în întreaga gospodărie pentru priceperea cu care îngrijesc vacile pe care le au în primire.

Reporterul fotografic l-a prins în obiectiv în timpul producţiei.

Foto: AGERPRES

Sesiunea ştiinţifică a Institutului de Medicină şi Farmacie din Bucureşti

Vineri dimineaţa au început lucrările celei de a doua sesiuni ştiinţifice a Institutului de Medicină şi Farmacie din Bucureşti.

La lucrări participă academicieni, membri corespondenţi ai Academiei R.P.R., cadre din conducerea Ministerului Sănătăţii, profesori, conferenţiari şi asistenţi ai Institutului de Medicină şi Farmacie din Bucureşti, reprezentanţi ai Statului medical ştiinţific al Ministerului Sănătăţii, colaboratori ai institutelor de cercetări ştiinţifice ale Academiei R.P.R. şi Ministerului Sănătăţii, medici.

Participă de asemenea ca invitaţi delegaţi din partea institutelor de medicină şi farmacie din Cluj, Timişoara şi Tg. Mureş şi Institutului de Medicină din Iaşi.

UN OM CU INIŢIATIVĂ

În drum spre atelier, mergea repede, căutînd să-şi ascundă obrajii sub reverul unui halat, din cauza fulgilor de zăpadă viscoliţi din toate părţile. Plănuia parcă ceva, care-l frămînta de mult timp. Poteca aceasta îngustă pe care mergea, îi devenise obişnuită. Nu privea împrejur, ci numai drept la potecă, la cîţiva paşi în faţă.

Se întîmpla adeseori ca în drum să se întîlnească cu tovarăşi pe care poate îi cunoştea, sau nu, dar prefera să le lase cale liberă şi să le răspundă cu un scurt salut, ca apoi să-şi continue drumul spre secţie.

Acolo se simte cel mai bine, în elementul lui.

Numele şi figura maistrului Maroniac Victor sînt bine cunoscute tovarăşilor lui de muncă şi chiar altor ploeşteni. În secţie, la panoul de onoare al uzinei, precum şi la gazeta din centrul oraşului, figura acestui om este cunoscută şi simpatizată.

Dar ca să-l cunoaşteţi cu toţii, vă invit, dragi cititori, să faceţi cunoştinţă. Să vi-l prezint: îl cheamă Maroniac Victor şi este maistru de sector la secţia prese a uzinei „1 Mai"

Venit la Ploeşti, Maroniac Victor urmă cursurile liceului industrial. La început de carieră, e greu să te hotărăşti cînd vrei să-ţi făureşti un drum în viaţă. Zilele acelea i se păreau că sînt mici şi că nu se va putea hotărî ce să facă de aici înainte. „Dar pentru mine — spunea Maroniac — începură zile noi şi senine, pline de emoţii şi surprize. Fiecare minut, oră sau zi aducea ceva nou, ceva care va stăpîni mai tîrziu. Mă hotărîi să mă fac un modelar al metalului incandescent. Dragostea de meserie şi succesul celor mai mari ca mine mă copleşeau, încît uneori rămîneam aici lîngă maşină pînă seara tîrziu. Cînd mi s-a încredinţat conducerea unei echipe de la presă pentru executarea unor lucrări, am depus tot efortul ca să mă pot achita cu succes de această sarcină".

Primele piese, primele speranţe, primele bucurii le-a împărtăşit alături de alţi tineri atunci cînd a văzut cum piesele lucrate şi de mîna lui pun în funcţiune agregate complexe, gata să ia drumul schelelor petrolifere.

...Dacă astăzi mergi în secţia prese a uzinei „1 Mai" din Ploeşti constaţi că lucrurile s-au schimbat mult faţă de cum le-a găsit Maroniac la începul de carieră. Locul maşinilor învechite l-au luat, în aceşti ani, altele mai moderne, cu ajutorul cărora metalurgiştii ploeşteni fabrică cele mai complicate utilaje petrolifere.

A luat fiinţă şi colţul roşu unde se ţin şedinţele de secţii şi se iau hotărîri privind îmbunătăţirea procesului de producţie. La aceste lucrări de folos obştesc, Maroniac a contribuit şi el cu ceva şi iniţiativa lui a fost întotdeauna încununată de succese.

Ajutat de organizaţia de partid şi conducerea secţiei, Maroniac a reuşit să-şi dezvolte spiritul creator în perfecţionarea diferitelor procese tehnologice ale pieselor matriţate.

Preocupat de îmbunătăţirea calităţii pieselor matriţate el a găsit noi metode de muncă pentru reducerea consumului materiei prime, a manoperei şi deci scăderea preţului de cost al produselor.

Aşa s-a ajuns ca din 1951 şi pînă la sfîrşitul lunii decembrie 1955 Maroniac Victor să aibă trecute în registrul de evidenţă al cabinetului tehnic 16 inovaţii aplicate. Dintre acestea face parte şi noul sistem de matriţare al flanşelor pentru rafinării, sistem ce aduce uzinei economii anuale în valoare de peste 140.000 lei. Tov. Maroniac s-a străduit şi mai departe să dea producţiei tot ceea ce-i este bun şi necesar.

Inainte, fabricarea fălcilor de la sapele de foraj, pe lîngă că necesita operaţii în plus, se făcea în condiţiuni destul de grele, ceea ce scumpea acest produs al uzinei în mod nejustificat.

Acum, datorită acestui inovator, a devenit posibilă obţinerea unor piese de calitate superioară şi a unor economii anuale de 2.598.000 lei. Documentîndu-se din literatura tehnică sovietică, tovarăşul Maroniac Victor a conceput şi a propus ca şi conurile sapelor de foraj să se matriţeze într-un fel nou, eliminîndu-se operaţia de debavurare şi făcîndu-se economie de material. Ajutat de organizaţia de partid, de tehnicienii din serviciul metalurgic de secţie, tovarăşul Maroniac a putut să-şi îndeplinească cu succes această propunere realizînd economii anuale în valoare de 2.663.604 lei.

Totalizînd valoarea economiilor realizate prin aplicarea de noi metode de lucru, nu numai la locul său de muncă, dar chiar şi din alte specialităţi, tovarăşul Maroniac şi-a notat în carnetul personal al primului plan cincinal însemnata sumă de 6.101.296 lei.

Corespondent
GH. MINCU

FOILETON

Meşterul Strică şi Drege de Frică

(Urmare din pag. I-a).

gînduri. Oare e posibil ca îndelungata sa carieră să se sfîrşească aici?

Şi meşterul a conchis că nu. Astfel că, folosind o serie de mijloace şi tertipuri care nu ne sînt cunoscute, el a reuşit să se angajeze la Trustul 153 Construcţii şi să primească iarăşi în seama sa construirea blocului cu pricina.

De astă dată, Meşterul Strică s-a apucat de lucru mult mai sîrguincios. Nu trecea o zi din calendar fără ca să pună o cărămidă-două la zid, să nu pună o ţiglă la acoperiş. A făcut într-o vreme chiar ferestrele, a pus şi parchet prin cameră. Ciudat însă era faptul că toate acestea abia de erau puse la locul lor şi foarte repede se deteriorau. Zugrăveala se scurgea jos de parcă toţi pereţii ar fi năpîrlit, parchetul se strica, scările se rupeau, chiuvetele se spărgeau. Meşterul era nedumerit. Incepu să intre chiar la bănuială cum că o forţă misterioasă, un duh rău, necurat, îl persecută şi-i vrea nenorocirea şi pieirea. Meşterul pîndi cîteva nopţi duhul rău ca să-l prindă asupra faptului şi să-l gîtuie, dar pînă la urmă constată cu surprindere că toate aceste deteriorări se datoresc pe de o parte priceperii şi îndemînării sale în muncă, iar pe de altă parte faptului că lucrătorii săi s-au gîndit că nu e rău ca în timp ce construiesc acest bloc, să-l şi locuiască pentru a se convinge pe pielea lor de confortul pe care acesta îl prezintă.

Astfel că după încă un an de zile de lucru rapid şi impecabil, Meşterul Strică s-a trezit chemat în faţa arbitrajului de stat. Cu toată pledoaria sa înflăcărată în care arăta cum că dînsul lucrează destul de bine şi repede — dacă ţinem seama de faptul că trustul pe care el îl reprezintă pune numai cîte doi oameni să lucreze la acest bloc — fabrica a cîştigat procesul. Meşterul — mai bine zis persoanele care-l compun: inginerii Pescaru şi Pislaru — şi-a presărat puţină cenuşă peste căciulă şi a promis că în cel mai scurt timp va fi totul gata etc. Bineînţeles că după aproape încă un an a fost chemat iarăşi în faţa arbitrajului de stat şi, ciudat, tot fabrica a cîştigat. Urmează ca acum să fie dat pentru a treia oară în judecată pentru neexecutarea la timp a lucrării şi pentru faptul că blocul cu pricina, după ce va fi terminat de meşter, trebuie construit din nou pe dinăuntru şi pe dinafară, de la început, de către nişte oameni serioşi.

In momentul de faţă Meşterul Strică trimite fabricii de sticlă ca răspuns la cele două telegrame ale acesteia, adrese semnate de către directorul Mihali Emil (cel de al treilea director în ultimele luni) şi de ing. Guţu, precum şi de diferite persoane indescifrabile prin care se tînguie că condiţiile atmosferice nu sînt prielnice pentru continuarea lucrărilor şi-şi cere iertare pentru deranjul şi necazurile pricinuite în cei aproape 4 ani de fructuoasă colaborare. Dar cînd vor începe căldurile, eu sînt sigur că Meşterul Strică va fi prezent la datorie şi în cel de-al cincilea an „sfîrîiacul" va fi gata.

Meştere, meştere, mare greşeală ai făcut spunîndu-mi povestea cu „sfîrîiacul" tău de la Pădurea Neagră! Pentru că află dumneata că avem de gînd să nu te mai primim pe la porţile noastre nici pentru ca să ne faci un vătrai pentru foc, dar mi-te să te ocupi de case sau alte treburi serioase. Bine că te-am aflat. De-acum poţi să-ţi iei în spinare traista ta jigărită şi să te apuci să baţi iarăşi drumurile satelor şi să-i rogi pe ţărani să te lase să le potcoveşti caii. Poate că de asta mai eşti bun. Deşi nu garantez că te vor mai primi şi ei!

ION BAIEŞU

Colţul concursului

O seară de întrebări şi răspunsuri

De curînd, utemiştii din satul Cerna, raionul Gătaia, au aflat că comitetul U.T.M. organizează o seară de întrebări şi răspunsuri pe marginea statutului model al gospodăriei agricole colective.

Pentru organizarea acestei adunări generale şi buna ei desfăşurare au fost antrenaţi mulţi utemişti. Se adunaseră în sală mulţi tineri şi mereu continuau să vină alţii. Se strînseseră mai bine de 70. Au venit chiar şi colectivişti din Liebling, tineri întovărăşiţi din comună, invitaţi ca să povestească o seamă de lucruri despre colectivă şi întovărăşire, să le lămurească multe nedumeriri.

Despre statutul model al gospodăriei colective a vorbit secretarul organizaţiei de bază U.T.M din sat. Tinerii au ascultat cu mult interes iar apoi au cerut unele lămuriri. Peste 20 de tineri au pus întrebări. Utemistul Toma Truţi a dorit să afle mai amănunţit care sînt foloasele lucrării pămîntului în colectiv.

— In primul rînd — a arătat secretarul — desfiinţarea haturilor face posibilă lucrarea pămîntului cu mijloace mecanizate şi după metode înaintate. Mulţi dintre voi aţi văzut că întovărăşiţii din sat au obţinut cu 700 kg. mai mult la hectar decît ţăranii individuali. Întovărăşiţii au obţinut recolte sporite pentru că au lucrat pămîntul cu maşinile S.M.T.-ului şi au folosit metode agrotehnice avansate. In gospodăria colectivă avantajele sînt şi mai mari. Pămîntul este lucrat raţional, se folosesc îngrăşăminte etc. Aşa au obţinut colectiviştii din comuna Tormac 3600 kg. porumb boabe la hectar...

Pe tînărul Ion Petcu îl frămînta de mult o întrebare: cum se face împărţirea veniturilor în colectivă şi cît poate cîştiga un colectivist într-un an.

— In colectivă — i-a răspuns secretarul — munca este răsplătită din plin. Cine munceşte cu hărnicie, primeşte bucate din belşug; cui îi place însă să stea la umbră, să nu muncească, nu primeşte nimic. Mulţi dintre voi îl cunoaşteţi pe tînărul Ion Murariu de la gospodăria colectivă din Liebling. Impreună cu soţia sa a realizat 508 zile muncă. Pentru munca depusă în colectivă, el a primit, la împărţirea veniturilor, 8144 kg. cereale, 2500 lei, lînă, brînză, şi alte produse...

Dacă întrebări au pus mulţi, apoi discuţiile au fost şi mai aprinse. Tinerii au vorbit despre viata colectiviştilor şi a întovărăşiţilor, despre dorinţa lor de a le urma pilda. Utemiştii Ion Brizu, Dumitru Ion şi alţii au vorbit despre specializarea colectiviştilor într-un anumit domeniu de muncă, despre felul cum sînt îngrijite animalele în gospodărie şi încă despre multe altele.

In seara aceea de întrebări şi răspunsuri, utemiştii şi tinerii şi-au lămurit multe lucruri. Ei şi-au manifestat apoi hotărîrea de a-şi informa părinţii, rudele prietenii, asupra problemelor discutate pe marginea statutului model al gospodăriei colective, de a-i convinge să păşească pe calea bunei stări.

Corespondent
SILVIU TRUŢI

Vasile Epure n-a mai fost reales

— Nu, categoric nu. Asta nu se mai poate tolera. Cînd îl cauţi, ia-l pe Vasile de unde nu-i... De cîte ori a lipsit Vasile anul acesta? i se adresă Tiberiu Rozenfeld tovarăşului de alături.

Ungureanu nu răspunse imediat. Se vedea cît de colo că era necăjit.

— Ia priveşte ţeava aceasta Iţi place? Şi Ungureanu îi arătă tovarăşului lui o ţeavă strîmbă care-i dădea mult de furcă strungarului nostru. Aşa se întîmplă mai întotdeauna, continuă Ungureanu. Şi mai ales atunci cînd întîrzie de la fabrică. Pentru a-şi îndeplini norma, dă lucrul peste cap.

Despre activitatea lui Vasile Epure utemiştii discutau nu ştiu a cîta oară.

La începutul anului de învăţămînt politic utemistul Epure a cerut să fie înscris la cercul de studiere a istoriei P.C.U.S. anul I. A fost primul care a solicitat înscrierea şi utemiştii i-au urmat exemplul.

S-au ţinut apoi cîteva lecţii. A participat doar la prima şi apoi... cînd şi-a mai adus aminte.

— De ce lipseşti de la cercul politic? De ce dai produse de proastă calitate, de ce absentezi nemotivat? l-au întrebat utemiştii.

Ei au pretenţii mari de la Vasile Epure. Lui i s-a încredinţat anul trecut sarcina de secretar al organizaţiei U.T.M. din secţia lanţuri din cadrul uzinelor „Vasile Roaită" din Capitală. Şi în adunarea generală în care s-a analizat învăţămîntul politic U.T.M el, Vasile Epure, a fost aspru criticat.

A ascultat criticile utemiştilor, iar după aceea a făcut tot ca înainte.

In secţie se mai cunoaşte şi un alt fapt. Nu de mult, Vasile Epure s-a căsătorit. Cu cine? Utemiştii nu-ţi pot da amănunte. Ştiu doar atît: din iunie şi pînă acum s-a despărţit de soţie de cîteva ori şi tot de atîtea ori s-a împăcat.

Colectivul în care munceşte n-a rămas nepăsător nici în faţa acestei situaţii. L-a întrebat care-i cauza. „M-am căsătorit cu ea fără s-o iubesc". Acesta a fost răspunsul lui.

★

Adunarea de dare de seamă şi alegeri s-a orientat aşa cum era şi firesc. Vasile Epure n-a mai fost reales.

L. F.

N. S. Hruşciov: Noi avem încredere în forţele Comsomolului şi ale tineretului

Continuarea cuvîntării tovarăşului N. S. Hruşciov la consfătuirea unională a tinerilor constructori

Comsomolul numără în rîndurile sale 18.500.000 de tineri. Aşa dar n-ar putea trimite oare comsomoliştii din rîndurile lor 300.000-500.000 de oameni? Cred că ar putea foarte bine (Aplauze furtunoase). Noi avem încredere în forţele Comsomolului şi ale tineretului, credem în combativitatea lor. Noi ştim că tineretul nostru nu se teme de geruri, nu se teme de taigaua siberiană (Aplauze).

Sîntem siguri că nu vă temeţi de nimic. Poporul sovietic a trecut prin multe încercări, a biruit greutăţi şi mai mari.

Clasa muncitoare a ţării noastre a pornit cu curaj la asaltul capitalului, s-a ridicat împotriva autocraţiei ţariste, fără să se teamă de forţele acestuia. Poporul nostru a distrus orînduirea burghezo-moşierească şi a creat o orînduire nouă, sovietică, socialistă, care exprimă interesele sale vitale.

Poporul nostru nu s-a speriat de greutăţi, nu s-a speriat de primejdii atunci cînd, imediat după ce preluase puterea, a fost nevoit să-şi apere cu arma în mînă cuceririle împotriva invaziei statelor imperialiste şi i-a gonit pe duşmani de pe pămîntul său. El nu s-a speriat cînd fasciştii au atacat Uniunea Sovietică, ci a luptat împotriva lor şi i-a nimicit.

Acum am păşit pe un drum larg şi am obţinut asemenea succese remarcabile în domeniul dezvoltării economiei noastre naţionale, încît nici un fel de greutăţi nu ne vor putea speria. A existat la noi o rămînere în urmă în agricultură, dar acum întregul popor s-a ridicat la lupta pentru înlăturarea lipsurilor şi nu încape îndoială că în domeniul agriculturii noul cincinal va fi îndeplinit în doi-trei ani (Aplauze).

Avem toate condiţiile pentru îndeplinirea cu succes a noilor sarcini mărețe trasate de Congresul al XX-lea al partidului. Avem o clasă muncitoare eroică, o ţărănime colhoznică glorioasă, intelectualitatea noastră muncitoare. Intreaga muncă constructivă uriaşă a poporului nostru este condusă de partidul comunist, care şi-a dovedit priceperea de a obţine succese în opera construcţiei comuniste. Avem Comsomolul leninist, ajutorul partidului, care organizează tineretul pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de partid. De aceea tovarăşi, sîntem convinşi că noua chemare a partidului—de a se trimite zeci şi sute de mii de tineri şi tinere la principalele şantiere de construcţie ale celui de al şaselea cincinal — va fi sprijinită fierbinte de comsomolişti şi de întregul tineret sovietic (Aplauze furtunoase).

Pe noile şantiere de construcţie din regiunile răsăritene încă nevalorificate ale ţării vor fi desigur necesari tineri cu adevărat plini de curaj, care nu se tem de greutăţi. La început acolo vor fi condiţii aspre. Trebuie să se ţină seama de aceasta. Luaţi bine seama că nu vă duceţi la plăcinte (Risete, animaţie în sală). Pentru o asemenea acţiune mare şi grea sînt necesari tineri curajoşi. Chiar dacă la început aceşti tineri şi tinere vor fi mai ales fără familie, ulterior în munca comună ei se vor cunoaşte bine între ei, mulţi dintre ei se vor căsători, vor avea o familie puternică (Aplauze).

Tovarăşi! Putem fi siguri că comsomoliştii din Moscova, Leningrad, şi alte oraşe mari ale ţării vor da o pildă în această nouă acţiune. La Moscova, Leningrad şi alte oraşe mari există în prezent rezerve de forţe de muncă. Ştiinţa progresează neîncetat, tehnica se dezvoltă şi se perfecţionează, munca în producţie este mecanizată — toate acestea creează condiţii ca industria principalelor noastre centre industriale să poată repartiza cadre pentru crearea de noi întreprinderi în noile regiuni ale ţării. Acelaşi lucru se poate spune şi despre şantierele de construcţie.

La Moscova şi Leningrad, care au de pe acum mii de întreprinderi şi milioane de locuitori, precum şi în alte oraşe mari nu este necesar să se construiască întreprinderi noi. Cu cît întreprinderile industriale vor fi mai just repartizate pe întreaga Uniune Sovietică, cu cît vor fi mai apropiate de sursele de materii prime, cu atît va fi mai bine pentru ţara noastră, pentru poporul nostru.

De aceea, cred că tinerii din Moscova, dacă vor mai face un mic efort vor putea trimite din rîndurile lor zeci de mii de muncitori la construcţia de noi întreprinderi în regiunile răsăritene. Dacă vor aborda just această problemă, întreprinderile din Moscova— fără a prejudicia dezvoltarea producţiei — pot trimite mii de muncitori la construcţia de noi uzine (Aplauze).

Leningrad, Harkov, Kiev, Sverdlovsk şi alte oraşe cum este de pildă Odesa, unde de asemenea nu se vor construi noi uzine pot repartiza foarte mulţi tineri pentru şantierele de construcţie ale celui de al 6-lea cincinal.

Ce e drept ştiu că printre tinerii locuitori ai acestor oraşe se vor găsi mulţi care cred că le este foarte greu să plece la o distanţă mai mare de 60 de km. de oraşul natal, foarte greu. Dar dacă Comsomolul se va apuca de treabă aşa cum se cuvine, el va învinge aceste greutăţi, şi mii de tineri şi tinere din oraşe mari vor deveni iniţiatorii mişcării pentru realizarea noilor construcţii.

După conferinţă vă veţi întoarce acasă şi veţi povesti în colectivele voastre, tovarăşilor voştri, despre faptele mari care stau în faţa tineretului.

Sîntem convinşi că tineretul va răspunde la chemarea partidului de a pleca pe şantierele de construcţie ale celui de al 6-lea cincinal şi va face o treabă bună pentru ţara noastră, pentru poporul nostru (Aplauze furtunoase). Dar nu trebuie să ne lăsăm cuprinşi de nepăsare. Aceasta este o problemă care cere o mare voinţă, o înaltă conştiinţă. Nu toţi cei care aplaudă sînt pătrunşi de această conştiinţă şi vor porni la aceste acţiuni mari, dar grele.

Este necesară o mare muncă educativă şi influenţa opiniei publice. Unii aplaudă cînd se vorbeşte despre această chemare, dar inima cum se spune le tresare; dar dacă va trebui să plec eu însumi? (!) (Animaţie în sală, aplauze).

Aş vrea să mă refer acum la următoarea problemă. Mulţi dintre tovarăşii care au luat cuvîntul aici au vorbit despre folosirea betonului armat. Aceasta este un lucru foarte îmbucurător. Trebuie spus că în construcţii betonul şi betonul armat constituie baza. Fără folosirea largă a betonului armat, fără beton şi aş spune, fără blocuri de beton — nu vom putea obţine ritmul necesar în construcţii, un randament înalt, reducerea necesară a preţului de cost. Trebuie avut în vedere că numai odată cu creşterea productivităţii muncii trebuie să sporească salariul muncitorilor. Folosirea betonului armat permite să se mecanizeze într-o măsură mai mare procesele care necesită un volum mare de muncă, să se ridice productivitatea, permite muncitorului să îndeplinească şi să depăşească normele asigurînd astfel cîştiguri ridicate. Toate acestea vor contribui în cele din urmă la accelerarea ritmului şi la îmbunătăţirea calităţii construcţiilor. Voi tovarăşi tineri constructori trebuie să ştiţi aceasta şi să luptaţi mai activ pentru introducerea betonului armat.

Introducerea pe scară largă a betonului armat este foarte importantă şi pentru faptul că ea permite să se consume mai economic, mai raţional metalul în construcţii.

Cînd s-a pus problema folosirii pe scară lagă a betonului armat, unii dintre constructorii noştri au început să spună:

Ce ne trebuie beton armat? Aceasta ne va da prea mult de furcă, mai bine să construim din metal.

In practică ei au procedat chiar aşa. Or, în multe ţări din străinătate totul se construieşte de regulă în beton armat. Am văzut recent un film despre construcţiile în Anglia. Englezii au executat excelente grinzi pentru planşeiele unui hangar din beton armat precomprimat.

In această privinţă noi rămînem încă în urmă, lucrăm aproape totul în metal. Aceasta este risipă! Conducătorilor care poartă răspunderea pentru construcţii trebuie să le fie ruşine faţă de popor pentru o asemenea lipsă de spirit gospodăresc. Pentru a nu se tolera pe viitor o asemenea risipă cei vinovaţi de aceste lucruri trebuie aspru sancţionaţi (Aplauze).

O uzină construită din beton armat va necesita de cîteva ori mai puţin metal decît una executată din construcţii metalice.

Tov. Dîgai (ministrul Construcţiilor): De şapte ori mai puţin!

Tov. Hruşciov: de şapte ori! Deci dacă se foloseşte betonul armat, din aceeaşi cantitate de metal în loc de o uzină pot fi construite şapte uzine! Ce părere aveţi, are sens să se lupte pentru betonul armat?

Voci din sală: Are!

Voi, constructorii, trebuie să vă daţi seama de utilitatea economică a folosirii betonului armat şi să luptaţi în permanenţă pentru aceasta, să căutaţi să obţineţi ca oamenii să acţioneze la timp şi să-şi îndeplinească cu conştiinciozitate obligaţiile.

Una din cele mai importante sarcini în toate domeniile economiei naţionale, inclusiv în construcţii, este lupta pentru creşterea productivităţii muncii. Aceasta este o problemă foarte serioasă. Voi, tinerii constructori, trebuie să fiţi iniţiatori şi în această chestiune. Pentru a mări productivitatea muncii este necesar în primul rînd să se folosească just mecanismele, tehnica care există pe şantiere. Profitînd de conferinţa voastră, vreau să critic pe moscoviţi pentru lipsurile în folosirea mecanismelor. Noi nu-i criticăm pe moscoviţi pentru aceea că la Moscova lucrurile ar sta mai prost în această privinţă decît în alte oraşe, cu siguranţă ele nu stau mai prost, ci poate chiar mai bine.

La noi, în Uniunea Sovietică, au început să vină mulţi oaspeţi de peste hotare. La poarta noastră, sovietică, bat mereu oaspeţi de peste hotare, şi aceasta este foarte bine. Mulţi din ei, după ce au vizitat Uniunea Sovietică, recunosc succesele realizate de statul nostru socialist. Ei vorbesc şi scriu în presa lor cît de multe case de locuit se construiesc la noi. Dar nu trebuie să ne îngîmfăm. Ştim că la noi se mai resimte încă o mare lipsă de locuinţe pentru populaţie. Partidul şi guvernul sovietic fac tot ce le stă în putinţă pentru a îmbunătăţi condiţiile de locuit ale oamenilor muncii. In cel de-al şaselea cincinal se vor face multe în această direcţie. Dar, pentru ca această operă să fie încununată de succes, trebuie să luptăm cu hotărîre pentru înlăturarea lipsurilor existente în activitatea organizaţiilor de construcţii. La noi se folosesc încă slab mecanismele. Vizitaţi şantierele de construcţii din Moscova şi veţi vedea multe macarale nefolosite. Cînd priveşti aceste macarale care nu funcţionează, ele îţi evocă tabloul pe care probabil că l-aţi privit nu odată, cînd înainte de plecare berzele se aliniază pe pajişte întinzîndu-şi gîturile.

Ce anume dovedeşte aceasta? In primul rînd că şantierele de construcţii nu se pregătesc bine în vederea lucrărilor; se instalează macaralele, iar apoi se constată că pentru acest şantier nu există încă piese finite, nu sînt aduse materialele necesare. Şi iată că macaraua stă şi aşteaptă piesele. Este oare aceasta o atitudine gospodărească? Un inginer bun organizator trebuie să prevadă toate, să pregătească toate pentru ca atunci cînd mecanismele vor fi instalate, ele să funcţioneze în permanenţă. Numai atunci vor fi asigurate cu adevărat creşterea productivităţii muncii, ritmul înalt al construcţiilor, producţia mare dată de muncitori, şi prin urmare, salariul maxim. Este oare posibil acest lucru? Fără îndoială că este posibil şi necesar. Trebuie numai să punem capăt delăsării şi lipsei spiritului de organizare.

Pentru ca să ştiţi la cine se referă această criticare a neregulilor din numeroase şantiere din Moscova, voi spune că aceste macarale sînt imobilizate datorită slabei organizări a muncii de către inginerii şi conducătorii şantierelor, precum şi de către tov. Promîslov, şeful Glavmosstroi-ului.

Tovarăşi! Partidul vă cheamă pe voi, tinerii, la fapte nobile, la noi fapte de eroism în muncă. Cu cît patrioţii sovietici vor săvîrşi mai multe fapte de eroism în muncă, cu atît mai bune vor fi roadele muncii lor pline de abnegaţie, cu atît mai bogată şi puternică va fi ţara noastră. Ea va fi şi mai inaccesibilă duşmanilor şi mai atrăgătoare pentru prietenii noştri.

Avem în faţă foarte multe probleme măreţe pentru înfăptuirea hotărîrilor Congresului al XX-lea al partidului, pentru îndeplinirea planurilor celui de al şaselea cincinal. Acum nici chiar duşmanii noştri cei mai înveteraţi nu se îndoiesc de faptul că poporul sovietic va îndeplini cu succes planurile construcţiei economice şi culturale ce s-au elaborat. Ei sînt îngrijoraţi de faptul că noi mergem pe calea întrecerii economice cu capitalismul. Ei se tem de această întrecere. Noi spunem reprezentanţilor lumii capitaliste: voi sînteţi pentru dezvoltarea capitalismului, pentru dezvoltarea iniţiativei particulare, voi sînteţi pentru orînduirea capitalismului. Noi sîntem pentru socialism. Noi nu vrem să vă impunem rînduielile noastre, dar totodată nu vă vom permite să vă amestecaţi în treburile noastre. De aceea există o singură ieşire — întrecerea paşnică.

Personalităţi din lumea capitalistă vorbesc de pe acum despre necesitatea de a reconsidera politica lor. Ei raţionează în felul următor: dacă Uniunea Sovietică va progresa şi de acum înainte în acest ritm, nu mai este departe timpul cînd U.R.S.S. va întrece cele mai înaintate ţări capitaliste în domeniul economic. Ele văd succesele noastre, le recunosc, dar totodată se tem de aceste succese.

Sub conducerea lui Lenin, sub conducerea partidului său comunist, poporul nostru a desfiinţat dominaţia capitaliştilor şi moşierilor, a creat primul stat sovietic în lume, a construit societatea socialistă. Popoarele din alte ţări vor să scape de sub jugul capitalist, vor să obţină ceea ce am obţinut noi. Aceste năzuinţe vor fi ele oare salutate de capitalişti şi moşieri? Nu, capitaliştii vor face totul pentru a-şi prelungi în fel şi chip dominaţia asupra oamenilor muncii, pentru a împiedica poporul să-şi ia soarta în propriile lui mîini, aşa cum au făcut popoarele ţării noastre, ale marii Republici Populare Chineze şi ale tuturor ţărilor de democraţie populară.

Capitaliştii ştiu bine să-şi apere lumea capitalistă, rînduielile ei exploatatoare. Ei ştiu să organizeze serviciul de spionaj, să strecoare la noi pe spionii, diversioniştii lor. Putem oare fi nepăsători, indiferenţi faţă de toate ticăloşiile pe care imperialiştii le fac la adresa noastră? Trebuie să ştim să descoperim duşmanul, să ştim să scoatem la iveală la timp toate şiretlicurile lui. Trebuie să întărim pe toate căile securitatea statului nostru, să dăm dovadă de vigilenţă, să curmăm toate acţiunile duşmanilor.

Criticînd lipsurile şi greşelile care au frînat mersul nostru înainte, noi trebuie să ne gîndim în primul rînd la aceea că această critică să întărească orînduirea sovietică, să ne ajute să mergem înainte încă şi mai repede şi cu mai mult succes, spre măreţul nostru ţel — comunismul.

Duşmanii speră că ne vom slăbi vigilenţa, vom slăbi organele noastre ale securităţii de stat. Nu, aceasta nu se va întîmpla niciodată! Paloşul proletar trebuie să fie întotdeauna ascuţit, trebuie să apere întotdeauna cu pricepere cuceririle revoluţiei, cuceririle clasei muncitoare, cuceririle poporului muncitor. (Aplauze prelungite).

Tovarăşi! După ce au fost date publicităţii Directivele cu privire la cel de al şaselea plan cincinal, în presa străină au apărut astfel de păreri: priviţi cum era Rusia acum 40 de ani — ea avea o economie înapoiată, o industrie slab dezvoltată, o cultură la nivel scăzut. Iar acum, Uniunea Sovietică a devenit o mare putere industrială.

Multor reprezentanţi ai burgheziei le-au trebuit aproape 40 de ani pentru a se convinge de tăria Ţării Sovietice şi pentru a recunoaşte măreţia lui Lenin, măreţia ideilor marxism-leninismului. (Aplauze furtunoase).

Sute de milioane de oameni de pe glob s-au convins de superioritatea socialismului asupra capitalismului. Această superioritate a fost dovedită nu numai în mod teoretic, ci şi practic prin întreaga desfăşurare a construcţiei socialiste în U.R.S.S. şi în ţările de democraţie populară. Şi noi sîntem ferm convinşi de aceea că în întrecerea socialismului cu capitalismul victoria va fi de partea noastră, de partea Uniunii Sovietice, de partea lagărului socialist, de partea marxism-leninismului! (Aplauze furtunoase).

Dar pentru a obţine succese în această întrecere paşnică a socialismului cu capitalismul, pentru a realiza noi succese în dezvoltarea economiei, culturii, în ridicarea bunăstării materiale a poporului, trebuie să muncim mult, să folosim just toate posibilităţile şi rezervele noastre, să valorificăm cît mai deplin bogăţiile naturale ale ţării noastre.

Voi, tinerii, aveţi multe de făcut pentru înaintarea cu succes a cauzei noastre comuniste. Voi trebuie să năzuiţi înainte cu rîvnă tinerească, cu energia caracteristică tineretului. Voi, comsomoliştii, partea înaintată, cea mai conştientă a gloriosului nostru tineret sovietic, trebuie să antrenaţi întregul tineret în întrecere socialistă pentru îndeplinirea grandioaselor planuri ale celui de al şaselea cincinal.

Aceasta, tovarăşi, trebuie făcut în numele înfloririi continue a patriei noastre socialiste, în numele îmbunătăţirii vieţii materiale şi culturale a poporului sovietic. Aceasta este datoria noastră sfîntă faţă de popor, faţă de tînăra generaţie căreia îi aparţine viitorul comunist! (Aplauze furtunoase, prelungite).

O nouă realizare

La Institutul de Cercetări şi Proiectări Electrotehnice din Capitală s-a realizat pentru prima dată în ţara noastră instalaţia de încercări magnetice.

In fotografie: inginerul Chiril Popescu încercînd cu ajutorul acestei instalaţii unul din noile tipuri de magneţi permanenţi de la fabrica „Radio Popular".

„Scînteia tineretului"
14 aprilie 1956 pag. 3-a

DOUĂ MĂRTURII...

De ziua internațională a solidarității cu lupta tineretului antifranchist spaniol

14 aprilie 1931. După o luptă crîncenă, poporul spaniol instaurează a doua Republică. Regele Alfons al XIII-lea este silit să fugă peste graniță. Guvernul instaurat reprezintă păturile mai avansate ale burgheziei, dar nu rezolvă problemele esențiale care frămîntă masele populare. Lupta continuă. De la 14 aprilie 1931 pînă la 14 aprilie 1932 au loc în Spania aproape 3500 de greve...

În amintirea acestor memorabile zile de luptă, la inițiativa Federației Mondiale a Tineretului Democrat, în fiecare an, la 14 aprilie, se serbează „Ziua internațională de solidaritate cu lupta tineretului antifranchist spaniol". În întreaga lume, la 14 aprilie tinerii animați de idei progresiste își manifestă simpatia, admirația și atașamentul față de lupta dîrză pe care tinerii democrați spanioli o duc împotriva regimului de teroare singeroasă instaurat de dictatorul Franco în 1936, cu sprijinul fățiș al lui Hitler și Mussolini.

În această zi, tineretul romîn își exprimă solidaritatea cu tineretul spaniol și-i trimite un cald și prietenesc salut de luptă.

Două fotografii care vorbesc mai mult decît cuvintele:

...Universitatea din Madrid. În fața porților se văd polițiști în uniformă. Dar studenții? Sînt în celălalt plan. Resping asaltul poliției franchiste, care vrea să ocupe auditoriile străvechii universități.

Ne amintim cu toții ce s-a întîmplat atunci. Ziarele au relatat pe larg evenimentele. Anul acesta, la 4 februarie, studenții din Madrid și-au ales reprezentanții în comitetele sindicale. Cînd s-au numărat voturile, falangiștii au constatat că pentru ei votaseră foarte puțini studenți. Asta însemna că n-au ce căuta în sindicatele universitare. După vreo 3 zile însă, au încercat să pună mîna cu forța pe sindicate. N-au reușit. Studenții au organizat o manifestație pe străzile Madridului. „Jos sindicatul universitar falangist", „Vrem sindicate libere", scria pe pancarte.

...Da, studenții spanioli, poporul spaniol s-a săturat de dictatura franchistă. Cei 20 ani de dictatură, sînt dintre cei mai negri din istoria Spaniei. Poate doar cu anii închiziției se pot compara. Mizerie, întunecime, teroare — iată binefacerile regimului de la Madrid. O tînără muncitoare spaniolă, pentru 11 ore de muncă pe zi, cîștigă într-o săptămînă atît cît să-și cumpere mîncare pentru un singur prînz și o singură cină. 7 milioane de tuberculoși își trăiesc zilele chinuite. Dintre ei — 60 la sută sînt tineri. 3 milioane de copii n-au unde învăța, căci lipsesc 35 de mii de școli. Dar Franco cheltuiește pentru înzestrarea armatei 83 la sută din buget. Zeci de mii de patrioți zac în închisori. În anii dictaturii franchiste, 2 milioane de patrioți au fost nimiciți în temnițe. Pe tăcute. Mișelește.

...Și acum să mutăm obiectivul aparatului de fotografiat cu cîteva meridiane: Roma. Fotografia reprezintă una din ferestrele ambasadei franchiste din capitala Italiei. Pe gratiile ferestrei (care, fără nici o intenție din partea locatarilor, simbolizează de altfel însăși Spania de azi) a fost arborat steagul antifranchiștilor. Pe el scrie: „Moarte teroarei franchiste". Cum a ajuns steagul acolo? L-au pus studenții italieni. Ca mărturie a solidarității lor cu colegii lor antifranchiști din Madrid.

D. L.

Sport

Au fost alcătuite loturile reprezentative de fotbal ale R. P. R. și orașului București

Au mai rămas doar 9 zile pînă la întîlnirea internațională de fotbal R.P.R. — R.P.F. IUGOSLAVIA, întîlnire care încă de mai multă vreme stîrnește un viu interes printre milioanele de iubitori ai fotbalului din țara noastră. Fiecare spectator nelipsit din tribunele stadioanelor încă de la prima etapă a Campionatului categoriei A la fotbal, și-a pus de nenumărate ori fireasca întrebare: CUM VA FI ALCATUITA ECHIPA NOASTRA NAȚIONALA PENTRU JOCUL CU IUGOSLAVIA? Comentariile însufiețite, disputele continuă între spectatori.

În momentul de față sîntem în măsură să aplanăm într-o măsură „divergențele" de opinii fotbalistice dintre iubitorii jocului cu balonul rotund. Ieri după amiază, un redactor al ziarului nostru a avut o convorbire cu antrenorul de stat BRAUN COLOMAN care ne-a anunțat componența lotului R.P.R. pentru întîlnirea de la Belgrad. Iată-l: TOMA, VOINESCU-C.C.A (portari), ZAVODA II-C.C.A., APOLZAN-C.C.A., PAHONȚU-Flacăra Ploești, ANDROVICI-Locomotiva-Timișoara, SZÖKE-Dinamo București (fundași), ONISIE-C.C.A., BONE-C.C.A., BACUȚ I-Dinamo București (mijlocași), CACOVEANU-C.C.A., CONSTANTIN-C.C.A., ALEXANDRESCU-C.C.A., ZAVODA I-C.C.A., GEORGESCU-Locomotiva București, TATARU-C.C.A., SURU-Dinamo București (înaintași).

De remarcat că din lot fac parte 11 fotbaliști din echipa Casei Centrale a Armatei.

Duminică după amiază începînd de la ora 16,30 jucătorii selecționați în lotul R.P.R. vor susține pe stadionul Dinamo din Capitală o întîlnire de verificare în compania echipei Flacăra Ploești.

După cum se știe, la 21 aprilie se va desfășura la Sofia întîlnirea internațională de fotbal dintre reprezentativele orașelor Sofia și București. În vederea acestei partide a fost alcătuit lotul reprezentativei orașului București, după cum urmează:

DUNGU, COSMA (portari), MOARCAȘ, SBÎRCEA, STANCU, SOARE (fundași), BODO, ȘTIRBEI, NEAMȚU (mijlocași), ANGHEL, SEREDAI, OLARU, DINULESCU, DAVID, ȚIRCOVNICU și COPIL.

Un nou grup de repatriați a sosit în țară

Miercuri după-amiază, la punctul de frontieră Curtici, un tren a adus un grup de peste 100 de emigranți.

În momentul sosirii trenului în gară, la fereastra vagonului a apărut o placardă în culori naționale romînești pe care grupul de emigranți a scris: „După ani de pribegie ne întoarcem acasă".

Clipele în care aceștia se întîlnesc cu membrii familiilor lor sînt emoționante. Barbara Knapp din Sîntana a venit să-și aștepte tatăl, pe Leopold Bleiziffer. Îl caută cu privirile peste tot. L-a zărit și se repede spre el cu brațele deschise. Se îmbrățișează îndelung, se privesc și din nou se îmbrățișează. Cu glasul sugrumat, printre lacrimile fericirii, rostesc și repetă mereu doar cîteva cuvinte: „Tată !..." „Fata mea dragă !..." Cîtă dragoste, cîtă bucurie, cîte speranțe care acum își găsesc împlinirea sînt cuprinse în aceste cîteva cuvinte. Leopold Bleiziffer a plecat din țară de peste 12 ani și în acest timp a pribegit prin mai multe țări. În ultimul timp a locuit în R.F. Germană, la Essen, unde a aflat și vestea că se poate întoarce acasă. Pe fata sa a lăsat-o copil de 9 ani. Acum o găsește căsătorită și fericit află că este și bunic.

„Dorul de casă mi-a scos părul ăsta alb" — spune Ion Schopp, originar din comuna Alțîna, raionul Agnita. A rătăcit mulți ani de viață grea, din lagăr în lagăr.

Au fost trimiși să muncească în Belgia, în R. F. Germană, în Franța, în Anglia, din nou în R. F. Germană. În mai multe rînduri au cerut să fie repatriați dar nu li s-a dat posibilitatea. „Pierdusem speranța să mai văd casa — continuă Ion Schopp — și am scris nevestei să vină ea la mine. Dar în loc să vină, am primit de la ea o scrisoare cu Decretul ce înlesnește repatrierea. Vino tu acasă — mi-a scris ea. Mi-a mai povestit că în sat la noi e gospodărie colectivă unde lucrează și ea și că niciodată nu a avut atîtea bucate ca acum. Mîine o să lucrez și eu acolo!"

„Am fost obligat să trăiesc prin lagăre și am îndurat multe mizerii și umilințe, spune Ion Agachi. Acum totul s-a terminat și sînt nerăbdător să ajung mai repede la mine acasă în comuna Coțușca, regiunea Suceava, să-mi revăd părinții, soția și copiii."

Cristian Brennderfer, originar din orașul Stalin, a locuit mai mulți ani la München. „Acolo am activat un timp în comitetul sașilor originari din Romînia. Aparent, comitetul avea scopuri social-culturale. În fond însă, el ducea o activitate de propagandă mincinoasă, de defăimare a țării. Se vorbea de multe ori de întoarcerea în patrie, dar numai teoretic. Practic eram îndemnați să rămînem. Am ajuns la convingerea că comitetul nostru nu făcea treabă cinstită și împreună cu alți prieteni am hotărît să revenim în patrie. Acum, sînt fericit".

În timp ce discuțiile continuă se fac și formalitățile de frontieră. Bunurile aduse sînt scutite de orice taxe vamale.

În aceeași zi, prin punctul de frontieră Episcopia Bihorului, a mai sosit în țară un alt grup de 14 cetățeni romîni repatriați din R. F. Germană.

„În cei peste 15 ani ce s-au scurs de cînd am plecat din țară — își amintește Toma Taubert din Arad, str Sava Raicu nr. 108 — am fost mai mult șomer și nu e greu de ghicit viața pe care o duc acolo șomerii. Încă din prima zi cînd am aflat vestea îmbucurătoare că ne putem regăsi căminele, împreună cu alți cetățeni romîni ne-am manifestat dorința de a veni în patrie. Membrii așa-zisului comitet național romîn, printre care și fostul căpitan Nicolae Opriș, au căutat în dese rînduri să împiedice întoarcerea noastră și căutau să ne spulbere această dorință, calomniind statul romîn. Aceste minciuni însă au început să aibă tot mai puțină crezare în rîndul emigranților".

Despre viața care au dus-o sau despre felul cum au fost „ajutați" de membrii comitetului național romîn au povestit și Vasile Huza, agricultor din comuna Trip, regiunea Baia Mare, Ion Mureșan din comuna Tiha Bîrgăului, regiunea Cluj, Andrei Borșan din comuna Bistrița, regiunea Cluj, Sava Borza din comuna Suciu de jos regiunea Baia Mare, și alții.

Cei care au venit acum în țară după ani lungi de pribegie se adaugă la cei peste 1500 de repatriați care s-au înapoiat în țară pînă acum. (Agerpres)

Unde este capătul fitilului?

O oficialitate americană, ne asigură agenția „United Press", ar fi declarat că ciocnirile de la granița dintre Israel și Egipt sînt „o încărcătură de dinamită al cărui fitil străbate întreaga regiune", adică Orientul Mijlociu și Apropiat. Unde este însă capătul acestui fitil și cine urmărește ca el să pîlpîie continuu amenințînd cu explozia dinamitei?

Să nu răspundem imediat la întrebare ci să încercăm în noianul de știri privind Orientul arab să desprindem faptele noi care au intervenit. Așa că nu este vorba de o prezentare generală a situației din această regiune a lumii, ci numai de „ultimele evenimente.

Dar în loc să ne oprim la știrile provenite din Cairo, Tel Aviv sau Aman, este necesar să le cercetăm pe cele sosite din Washington. Și tocmai din această încercare de a rezolva problemele Egiptului, Israelului sau Iordaniei, în Statele Unite sau în Anglia se naște și dinamita despre care vorbeam.

Să ne oprim la data de 9 aprilie. În acea zi purtătorul de cuvînt al Casei Albe a citit în fața numeroșilor gazetari americani și străini o declarație, aprobată în mod special de președintele Eisenhower, prin care se urmărește în fapt pregătirea opiniei publice în vederea unei intervenții americane, sub o formă sau alta, în Orientul Mijlociu și Apropiat. Importanța acestei declarații a fost subliniată prin dispoziția Departamentului de stat al S.U.A. ca ea să fie adusă la cunoștința diferitelor guverne interesate, specificîndu-se că a fost aprobată de președintele Eisenhower. De asemenea, a doua zi, Dulles a convocat pe conducătorii parlamentari republicani și democrați pentru a discuta declarația președintelui Eisenhower.

Odată cu această declarație au sosit știri și despre pregătirile în vederea transferării unor unități de pușcași ai marinei S.U.A. la bazele militare situate în apropierea țărilor Orientului Mijlociu și Apropiat.

Sensul declarației președintelui Eisenhower ca și a măsurilor pomenite ne este lămurit pe deplin de bine informatul ziar francez „Le Monde". Însăși titlul comentariului din „Le Monde" este edificator: „Washingtonul se gîndește la utilizarea forței în Palestina". „În fiecare zi devine mai evident — scrie ziarul — că Congresul S.U.A. ar putea să fie chemat, în curînd, să autorizeze pe președintele Eisenhower de a folosi forțe americane în străinătate..." Ce înseamnă aceasta? „Le Monde" explică: „Statele Unite par hotărîte să ia în considerare ipoteza unei „neutralizări" unilaterale a Orientului Apropiat, în genul Formozei". Iată pus punctul pe i.

Ne reamintim că hotărîrea S.U.A. privind Taivanul (numit în Occident Formoza) urmărea, atunci cînd a fost luată, să împiedice ca R. P. Chineză să-și restabilească drepturile asupra acestei insule prin amenințarea cu folosirea forțelor armate americane și a bombei atomice. Era vorba deci de un amestec grosolan în afacerile interne ale R. P. Chineze. Acum oficialitățile americane se gîndesc să uzeze de același procedeu în Orientul arab amestecîndu-se în afacerile interne ale statelor din această regiune.

În fapt este o încercare de amenințare a popoarelor arabe în sînul cărora mișcarea de eliberare națională a luat o largă dezvoltare. Dat fiind faptul că conflictul arabo-israelian (întreținut din afară prin transformarea Israelului într-o permanentă amenințare pentru statele arabe) nu a reușit să stăvilească mișcarea spre independență din Orientul Apropiat, cercurile colonialiste occidentale urmăresc acum utilizarea directă a forțelor lor armate în această regiune.

Tocmai de aceea declarația lui Eisenhower a stîrnit, în general aprobarea colonialiștilor britanici. „Cercurile conservatoare din Londra — transmite „United Press" — consideră că noua „linie aspră" a politicii președintelui Eisenhower în Orientul Mijlociu este un triumf al lui Eden", adică a politicii preconizate de premierul britanic urmărind intervenția armată în Orientul Mijlociu și Apropiat. De aci nu trebuie înțeles că este vorba de o oarecare atenuare a contradicțiilor dintre Anglia și Statele Unite în această regiune a lumii. Este interesant că unele ziare britanice au formulat critici la adresa declarației lui Eisenhower reproșîndu-i că nu merge la fel de departe în amenințările față de țările arabe, așa cum procedează guvernul englez. Acest fapt nu este o urmare a unei greșeli de redactare sau a cine știe cărei întîmplări. Urmărind menținerea fațadei solidarității occidentale, amenințată și de contradicțiile din Orientul arab, Statele Unite și-au afirmat mai deschis sprijinul pentru politica engleză în această regiune a lumii încercînd în același timp să nu apară în apărători deschiși ai colonialismului. Aceasta este o urmare a unei tactici care urmărește să prezinte Anglia drept singura putere colonială. Nu este multă vreme însă de cînd Statele Unite au pozat în mediatori în conflictul iraniano-britanic pentru ca pînă la urmă să-și însușească „partea leului" din acțiunile consorțiului petrolifer creiat în Iran. Este un exemplu edificator și care nu-l uită popoarele arabe, care înțeleg mereu mai clar politica imperialistă americană în această regiune. Chiar și prezența lui Henderson, subsecretar de stat adjunct al S.U.A., la reuniunea Consiliului pactului de la Bagdad care se deschide la 16 aprilie la Teheran, dovedește sprijinul pe care îl acordă S.U.A. acestei combinații colonialiste, menită să exercite presiuni asupra țărilor arabe.

În acest sens se dovedesc pe deplin întemeiate temerile exprimate în Consiliul de Securitate al O.N.U. privind sinceritatea Statelor Unite atunci cînd au propus trimiterea lui Dag Hammarskjoeld în Orientul Apropiat ca mediator. Căci dacă Statele Unite urmăresc rezolvarea conflictului arabo-israelian prin intermediul O.N.U. — ceea ce este posibil și de dorit — de ce se întreprind simultan alte acțiuni? În acest sens s-ar părea că au avut dreptate acei comentatori care au arătat că Statele Unite așteaptă ca secretarul general al O.N.U. să eșueze în misiunea sa pentru a putea apoi să trimită trupe în Orientul arab.

Este limpede acum că fitilul dinamitei care străbate într-adevăr Orientul arab nu-și are capătul acolo, ci trecînd prin Londra se oprește la Washington. De acolo se aprinde flacăra pe care unii ar dori să o vadă ajungînd mai repede la dinamită. Dar nu se știe niciodată cine poate sări în aer. De data aceasta s-ar putea ca însăși cei ce aprind fitilul să se ardă. Căci numai referirile la O.N.U. ori cît de dese ar fi ele nu pot mulțumi pe nimeni. Este necesar să înceteze amenințările la adresa popoarelor din Orientul Mijlociu și Apropiat și ele să fie lăsate să-și rezolve singure problemele.

Între timp secretarul general al O.N.U., Hammarskjoeld își continuă tratativele rămînînd pînă la sfîrșitul acestei săptămîni la Cairo, unde este însoțit de generalul Edison Burns, observatorul permanent al O.N.U. și de alți experți. Apoi el va pleca la Tel Aviv. În legătură cu această vizită au fost făcute cunoscut mesajele adresate de către secretarul general al O.N.U. guvernelor din Cairo și Tel Aviv.

Zilele care vor urma vor lămuri mai pe deplin șansele de succes ale misiunii lui Hammarskjoeld. În orice caz situația poate implica o primejdie pentru liniștea Orientului Apropiat numai în măsura în care se va intensifica amestecul puterilor imperialiste în această regiune.

SERGIU BRAND

Evenimentele săptămînii

„New York Times": Situația devine din ce în ce mai explozivă în Spania

PARIS 13 (Agerpres). — Corespondenții din Spania ai agenției France Presse relatează că marile greve care au început luni la Pampeluna s-au extins în Navarra cuprinzînd numeroase localități din provinciile Biscaya și Buipuzooa. În această din urmă provincie, activitatea industrială a fost aproape complect paralizată în orașele San Sebastian, Renteria și în portul Pasajes. Actuala mișcare grevistă — subliniază agenția France Presse — este „prima manifestare de greve simultane în diferite provincii spaniole după războiul civil".

În dimineața de 13 aprilie muncitorii de la mai multe întreprinderi metalurgice din Barcelona — capitala Cataloniei — au intrat de asemenea în grevă. În ciuda încercărilor de intimidare și a amenințărilor la adresa greviștilor la care au recurs autoritățile, în dimineața de 13 aprilie — după cum relatează agenția France Presse — numărul greviștilor din Barcelona se ridica la peste 5.000.

La Madrid — relatează agenția France Presse — „guvernul pregătește măsuri drastice de represiune împotriva studenților care au luat parte la demonstrațiile studențești de la 12 aprilie". organizate în sprijinul cererilor pentru eliberarea studenților arestați după manifestațiile din luna februarie.

Comentatorul de politică externă al ziarului „New York Times" consideră grevele din Spania ca „senzaționale" și „semnificative" cu atît mai mult cu cît, grevele sînt interzise prin legile franchiste. Ziarul scrie că „fără îndoială conducătorii mișcării greviste vor fi arestați de autorități", dar subliniază că „situația devine din ce în ce mai explozivă în Spania".

La închiderea ediției

Pe ordinea de zi a Comisiei Economice O.N.U pentru Europa

Importante propuneri ale delegației sovietice

GENEVA 13 (Agerpres). — Corespondență specială: Sesiunea Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa și-a atins punctul culminant în ședințele din 13 aprilie cînd au fost luate în discuție cele trei proiecte de rezoluții ale delegației sovietice, privind încheierea unui acord european de colaborare economică, recomandările în vederea dezvoltării contactelor între Est și Vest și crearea unui Comitet pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice.

Înainte de a se trece la discutarea rezoluțiilor sovietice, conducătorul delegației sovietice, Kabanov, într-un vibrant apel adresat tuturor delegațiilor, a arătat că formulînd aceste propuneri, Uniunea Sovietică este animată de dorința de a consolida destinderea începută în relațiile internaționale, de a folosi colaborarea cu adevărat europeană, în vederea progresului economic, a folosirii energiei atomice în scopuri pașnice și înlăturării primejdiei unui nou război.

Delegațiile Angliei, Franței, Norvegiei și altele au subliniat însemnătatea inițiativei sovietice. Cu toate acestea s-a propus amînarea oricărei hotărîri pentru a se studia problemele și a se cere avizul guvernelor respective.

Delegațiile Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei, Albaniei, Romîniei, au pledat cu argumente convingătoare pentru a se ajunge la un acord în această privință.

Intervenind în cadrul acestor dezbateri, conducătorul delegației romîne, Valentin Steriopol, a subliniat că punctele comune sînt mai multe decît deosebirile de vederi și că de fapt nu există nici un obstacol pentru a se lua hotărîri utile.

Este clar — a spus delegatul romîn — că toate țările au numai de cîștigat din intrarea în acțiune a ceea ce se propune în rezoluțiile sovietice.

Cred, a spus în încheiere reprezentantul delegației R.P.R., că nu ar fi rău să fie dezvoltate într-o măsură oarecare, propunerile parțiale ale Suediei, Norvegiei, Finlandei și ale altor țări care și-au expus părerea cu scopul de a găsi posibilitatea rezolvării problemei într-o grupă de lucru care ar putea fi formată din reprezentanții diferitelor delegații și cu participarea autorului rezoluțiilor, astfel încît, de exemplu, pînă luni dimineața acest grup să supună Comisiei propuneri îmbunătățite.

Delegatul Austriei cît și delegatul Angliei care a luat cuvîntul încă odată au sprijinit propunerile făcute de a se constitui un grup de lucru care să considere toate cele trei propuneri sovietice și să recomande Comisiei hotărîrile corespunzătoare. Acest grup a fost constituit din reprezentanții Suediei (în calitate de președinte), Cehoslovaciei, Franței, Poloniei, Uniunii Sovietice, Angliei, Statelor Unite. Comisia se va întruni începînd de luni.

Luna construcțiilor și amenajărilor de baze sportive

Să ne amenajăm o popicărie

Amenajarea unei arene cu două piste de popice nu necesită cheltuieli mari. Ea se poate construi în săli închise (pe lîngă căminul cultural, la clubul întreprinderii sau la sala de sport a colectivului sportiv) sau sub formă de șopron, pe stîlpi, fără pereți laterali sau pur și simplu descoperite.

La popicăriile în aer liber este de preferat ca spațiul de aruncare și crucea popicelor să fie acoperite, spre a le feri de intemperii. Cele mai bune și mai practice sînt arenele construite în săli închise pentru că se pot folosi în tot timpul anului și pe orice vreme. O arenă de popice poate să aibă una, două sau mai multe piste. Pistele de popice se pot construi din parchet, asfalt (bitum), mozaic, ciment sclivisit sau din amestec de pămînt galben, acoperit pe deasupra cu o tencuială de pămînt sau pămînt simplu bătut cu maiul.

Asfaltul, mozaicul și scliviseala de ciment se așează pe un pat de beton de 10 cm., slab armat cu deșeuri (capete) de oțel-beton de 30-100 cm. lungime sub formă de plasă cu ochiuri de 15-20 cm. Dozajul betonului va fi 150 kg. ciment la metrul cub de beton.

Spațiul necesar pentru amplasarea a două piste de popice este de minimum 5x30 m.

Pista are o lungime de 26 m. socotită de la linia de pornire la primul popic. Ea este împărțită în cinci spații, care poartă următoarele denumiri:

1. Spațiul de avînt și aruncare *are o lungime de 6,50 m. și o lățime de 1,50 m. El se delimitează de jur împrejur cu o linie lată de 2 cm., marcată cu o culoare vizibilă fixată în interiorul spațiului de avînt și aruncare.*

Latura din capătul exterior al acestui spațiu se numește „linia de parcurs", latura din capătul dinspre pistă se numește „linie de oprire", părțile laterale se numesc „linii laterale de delimitare". În interiorul spațiului de avînt și aruncare este fixată scîndura de lansare, care are o lungime fixă de 5,50 m. și o lățime de 0,35 m. confecționată dintr-un lemn de esență tare (stejar, fag) cu o grosime de cel puțin 15 cm. Ea poate fi confecționată dintr-o bucată sau din mai multe bucăți alăturate și legate între ele cu buloane, formînd un corp comun.

Scîndura de lansare se fixează exact pe axa pistei cap la cap cu spațiul de parcurs al bilei. Poate fi așezată cu cel mult 2 mm. peste nivelul pistei. Se va căuta ca spațiul de aruncare să fie pardosit cu scîndură spre a se evita răscolirea pămîntului, care în această porțiune este supus mișcărilor nenumărate ale jucătorilor.

2. Spațiul de parcurs *al bilei sau pista propriu zisă are o lungime de 19,50 m. și o lățime de 1,50 m. Se limitează în față cu linia de oprire, în fund cu spațiul de amplasament al popicelor, iar în părțile laterale cu parapete de scînduri, numite benzi, care au o înălțime de cel puțin 16 cm., deasupra nivelului pistei și o lățime de 10 cm.*

Aceste parapete ghidează traseul parcurs de bile și opresc să nu sară în afara pistei.

3. Spațiul de amplasament *al popicelor are o lungime de 1,42 m și o lățime de 1,60 m., adică în acest spațiu pista se lărgește cu cîte 5 cm. de fiecare parte.*

Se limitează în față cu spațiul de parcurs al bilei, în fund cu spațiul liber din spatele popicelor, iar lateral cu benzile care în porțiunea aceasta au o lățime de numai 5 cm.

În această porțiune se amplasează crucea popicelor, care este o placă de lemn de 10 cm. grosime în formă de pătrat cu diagonala de 1 m.

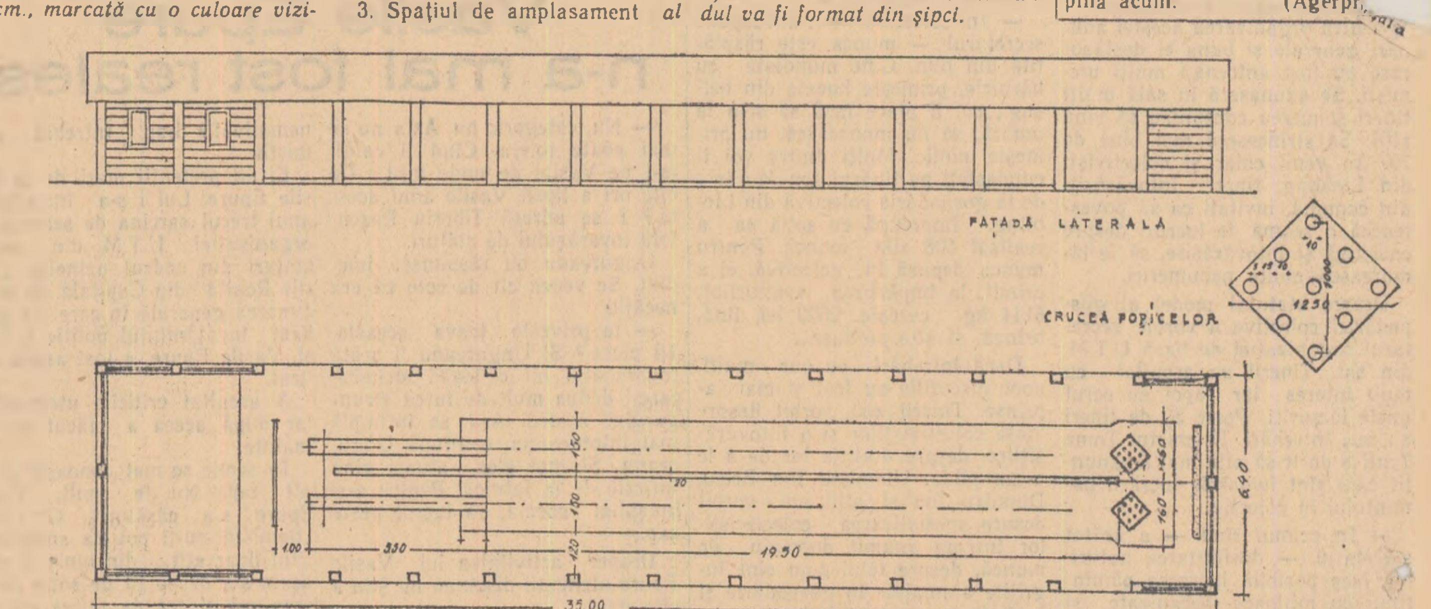
4. Spațiul liber *din spatele popicelor are o lungime de 0,18 m. și o lățime de 1, 60 m. Se limitează în față cu spațiul de amplasament al popicelor, în spate cu spațiul de cădere al popicelor doborîte, iar în părțile laterale cu benzile de lemn.*

5. Spațiul de cădere *al popicelor doborîte are o lungime de 1 m și o lățime de 1,60 m. Se limitează în față cu spațiul liber din spatele popicelor, în spate cu perna de oprire a bilelor, iar lateral cu scîndurile așezate în continuarea benzilor.*

Acest spațiu se construiește la 20 cm. sub nivelul pistei și este format din rumeguș sau amestec de nisip cu rumeguș.

La limita spațiului de cădere se fixează perna de oprire a bilelor lansate și a popicelor doborîte. Are o înălțime de 1-1,20 m. și o lățime de 1,55 m., cînd este pendulantă și 1.60 m. cînd este fixă.

Pentru înapoierea bilelor se confecționează un jgheab înclinat, construit pe picioare de scînduri așezate din metru în metru. Fundul va fi format din șipci.

„Scînteia tineretului"
Pag. 4-a 14 aprilie 1956